

AVE MARIA

AUGUST, 1933

“ AVE MARIA ”

je glasnik katoliškega življenja slovenskim izseljencem
v Ameriki in porok zvestobe katoliški Cerkvi.

AVE MARIA

published monthly by

The Slovene

Franciscan Fathers,

VERY REV. BERNARD
AMBROŽIČ, O.F.M.

Comm. provincial.

P. O. B. 608,

Lemont, Illinois

in the interest of the
Slovene Franciscan Com-
missariat of the Holy
Cross.

Subscription Price:

\$2.50 per annum

Naročnina:

\$2.50 letno.

Izven U. S. A. \$3.00

Manager—Upravnik:

REV. BENEDICT

HOGÉ,

P. O. B. 608,

Lemont, Illinois

Editor—Urednik:

REV. ALEXANDER

URANKAR,

1852 W. 22nd Place,

Chicago, Illinois

Entered as second-class
matter August 20, 1925, at
the post office at Lemont,
Illinois, under the Act of
March 3, 1879. Acceptance
of mailing at the special
rate of postage provided
for in Section 1103, Act
of October 3, 1917, author-
ized on August 29, 1925.

VSAK NAROČNIK

našega lista je podpornik velike misli misijonstva Je-
zusovega. Zakaj? Dolarji, ki si jih namenil za na-
ročnino Ave Marije niso vrženi v kot. Kamenčki so
za zgradbo Kristusovega duhovništva. Zato je bila
Ave Marija ustanovljena, da bi v gmotnem oziru pod-
pirala dijake, kandidate za duhovniški stan. Tvoja
naročnina je seme, ki naj nekoč obrodi sad v vinogradu
Gospodovem. Koliko je dijakov, ki bi radi študirali,
pa nimajo gmotnih sredstev. Samostan v Lemontu je
bil zato ustanovljen, da bi bil tudi šola in vzgojevališče
idejalnim fantom, ki so si zaželeli službe altarja. Se-
daj razumeš. Ave Marija utira pot tem študentom.

OBENEM SI APOSTOL

katoliškega tiska. Vsak mora priznati, da Ave Marija
krepko nosi prapor Jezusovega imena. Ta namen
ima, da neti in podžiga in ohranja ogenj vere v srcih
katoliških Slovencev. Najlepši namen ima. Kdorkoli
je naročen na Ave Marijo, je tudi propagator verske
misli. Dolžnost vsakogar je, da Kristusa tudi uči, ne
samo priznava. Z besedo, z zgledom, v dejanju. Ave
Marija naj bo glasilo temu delu, glasnik apostolstva
Jezusovega.

NOVEMU NAROČNIKU

bom govoril nekako takole, ko ga bom skušal pridobiti
za naročbo. Naroči si ta list, že zato, ker je tako po-
ljuden. Ave Marija hoče biti v vseh svojih vrstah
priprosta spremljevalka priprostega ljudstva. Pove-
sti, članki vsi od kraja hočejo biti tebi v razvedrilo in
pouk. Rabiš razvedrila na vsak način. Sezi po Ave
Mariji, beri njene črtice. Rabiš pa tudi pouka, zlasti
v verskih zadevah. Sezi po Ave Mariji. Daje ti
nauka iz katekizma, liturgije, sv. pisma in drugo. Vem,
da se boš naročil. Kaj bi ugovarjal in se izgovarjal?

STAREMU NAROČNIKU

bom pihal na srce tako-le: Glej, da ostaneš dobrotnik
naš. Toliko let si bil v naši vrsti. Poznaš naše
skupne uspehe, poznaš naše skupne boje in skrbi.
Nikar ne odstopi sedaj. Pa četudi so morda časi zate
zelo težki. Stanoviten bodi in ostani z nami.
Naročniki so deležni duhovnih dobrot franč. komisari-
jata. — Za naročnike in dobrotnike es bere vsak mesec
sv. maša.

A V E M A R I A

Augustova šte. 1933.—

Nabožni mesečnik.

—Jubilejni letnik XXV.

Redovnikova vizija.

Dr. K. — Rev. Smoley.

“**V**RZI satana in vse druge hudobne duhove, ki hodijo po svetu v pogubo duš, z božjo pomočjo v pekel!”

Bil je sivolas redovnik, ki je ravnokar odmolil le-to prošnjo pred oltarjem. Bil je praznik angelov varuhov. Odšel je nazaj v zakristijo in slekla mašna oblačila. Potem pa se je zopet vrnil k oltarjevim stopnicam, pokleknil in molil.

Tu je imel redovnik čudno vizijo. Zdelo se mu je, kakor da stoji zunaj na planjavi, ki se je razprostirala okoli samostanskega poslopja. In tu se je odprla zemlja in sedem hudobnih duhov je stopilo iz njenih globočin. Pa za vsakih teh sedmerih hudobnih duhov je prišla velika četa drugih demonov. Vsak sedmerih hudičev je imel napisano na čelu svoje ime, bila so to imena hudobnih duhov: duh napuha, duh nevoščljivosti, duh lakomnosti, duh nečistosti, duh nezmernosti, duh jeze in duh lenobe. In videl je redovnik v duhu, kako so se sedmeri hudobni duhovi odpravili na pot s svojimi legijami, da bi napolnili zemljo.

Duh napuha je razdelil svojo četo. Njegovi tovariši in služabniki so šli in sedli na strehe bogatih kmetov. In kdorkoli je prišel v bližino teh hudičev, začel je zaničevati svoje ubožnejše sbrate. Hudobni pomagači hudiča napuha so čepeli za klubovimi stoli bogatašev, prevzetnih, denarnih trgovcev in tovarnarjev; skrili so se v modne magazine, v obleke imenitnih dam in gospa. . . , da celo v obleke malih deklic; tekali so nevidno za mladimi dijaki, ki so ravno prišli iz poslopij višjih šol, šli so ob strani slavnih profesorjev; posedali so na verandah krasnih vil, smajali se s prav peklenskim krohotanjem v budoarjih mladih deklet in venečih nekdanjih lepotic. . . . Posedali so v avtomobilih — in vsak teh hudičevih pomagačev je imel eno samo željo: “Satan, naš gospodar in mojster, mora biti danes zadovoljen s tem, kar mu bom prinesel!”

Tudi duh nevoščljivosti je spustil svojo četo.

Njegovi pomagači pa so šli in podžigali nevoščljivost radi vsakdanjega zaslužka, vsakdanjega kruha, radi denarja, naslovov, konkurence, pisateljevanja, učenosti, ljubosumnosti, nevoščljivost med narodi, nevoščljivost proletarijata. . . . In tudi tem je tlela v njihovem notranjem samo ena misel in želja: “Satan, naš gospodar in mojster, mora biti danes zadovoljen s tem, kar mu bom prinesel!”

Prišel je duh lakomnosti, tudi ta je spustil svoje pomagače na delo. Poskrili so se po hišah oderuhov, stali pred vratmi, kjer so berači in drugi ubožci iskali pomoči, sedeli so skupno ob mizah v posvetovalnih dvoranah in sobanah direktorjev in nadzornikov raznih bank in podjetij, pomagali so pisati račune, falzificirati knjige, ponarejevali bilance, zahtevali in računali krivične obresti; šepetali so trgovcem, da naj podkupijo tega in onega; marsikako dušo so prodali v tujino kot človeško blago. . . in vse te pomagače je navdajala samo ena misel: “Satan, naš gospodar in mojster, mora biti zadovoljen s tem, kar mu bom danes prinesel!”

Prišel je duh nečistosti s svojim krdelom. In njegovi zli pomagači so se potaknili po umetnostnih muzejih, po razložbenih oknih, na plakatih, v knjigah in podobah, v kino in gledališču; pomešali so se med kopico igrajoče se mladine, katerim je gnala strast rudečico v lice, uro pozneje pa solze kesanja v njihove oči. Ti pomagači so se klatili po velikomestnih cestah, prežali pa tudi v kotu najzadnje vasice na svoj plen, iskali svoje žrtve po hišah nesramnosti in razsvetljenih plesnih dvoranah, pa tudi ti vsi so gojili eno samo željo: “Satan, naš gospodar in mojster, mora biti danes zadovoljen s tem, kar mu bom prinesel!”

Za to četo je prikoral duh nezmernosti s svojimi pajdaši. Razšli so se, s strupom alkohola so uničili zdravje mladeničev in mož, dali marsikakemu otroku nesrečen dar bolezn, slaboumja v njihovo zibel, razbili marsi-

kako trdno, krepko moško voljo, ranili marsikako srce dobre ženske in matere — in vsem tem demonom je bile le ena misel, ena želja pri srcu: "Satan, moj gospodar in mojster, mora biti zadovoljen s tem, kar mu bom danes prinesel!"

Kmalu smo opazili duha jeze. Hudobni duhovi, ki so služili njemu, so preprečili vsako veselje, kamorkoli so prišli, otroci so se bali, delali krivico, komur le mogli, povzročali poboje, klanja in umore. . . Vsak pomagač duha jeze pa je samo mislil: "Satan moj gospodar in mojster, mora biti zadovoljen s tem, kar mu bom danes prinesel!"

Vse to je videl redovnik v svoji viziji. — Videl je pa še nekaj drugega. Videl je, kako so se razšli po svetu tudi angeli božji. Vsak od teh je imel pa velik, širok plašč, širok dovolj, da je vzel pod svoje okrilje enega človeka. In kdo se je v uri skušnje in dušne bridkosti zatekel, pribežal pod angelov plašč, temu niso mogli demoni pekla priti do živoga. In vsak angel je imel in ima eno samo gorečo željo: "Arhangel Mihael, naš vodnik in vladar, pripeljal ti bom človeka, ki ga je Bog meni na zemlji zaupal v varstvo, da ga boš ob uri njegove smrti predstavil Bogu in ga pri-

—
 Angelj božji,
 varih moj
 —

—
 Podi vedno
 ti z menoj
 —

Končno je prikrevljal duh zanikernosti, duh lenobe s svojimi ljudmi. In ti so šli in zgradili s tajnimi sredstvi, ki so le peklu znana, sredi med cestami ljudi veliko, široko cesto. Tlak se je imenoval: Dobri sklepi; Čakaj na jutri; Sajsenuudi; Počakajšemale; ob tej cesti pa je stal kažipot z napisom: V pekel! Toda od bleščečega tlaka na cesti zanikernosti se odbija, če sije sonce veselih dni na to cesto, taka mameča in oslepujoča luč, da nikdo, ki gre mimo, tega kažipota ne opazi.

peljal v večno luč." Ta želja gori kakor visok žareč plamen v dušah angelov, ki so angeli varuhi človeka; kajti od Luciferjevega padca pa do konca sveta obstoji in bo obstojalo sovraštvo med satanom in Mihaelom, ki ga je vrgel iz nebes, sovraštvo med demoni noči in angeli svetlobe.

Vse to je videl redovnik v svoji viziji.

In zopet je vstal, se pokrižal in še enkrat ponovil prošnjo: "Brani nas v boju, in vrzi satana in druge hudobne duhove, ki hodijo po svetu v pogubo duš, z božjo pomočjo v pekel!"

Zgodbice.

P. Hugolin.

1.

V NEKEM industrijskem mestu je živela mati-vdova s svojim sinom Ivanom. Bil je lep nedeljski večer; Ivan je bil z doma, mati pa je klečala pred podobo Jezusovega Srca in iskreno molila za Ivana, ki je zašel v slabo družbo in se oprijel svobodomiselnih načel. Ni bil pijanec, tudi ne nečistnik; nihče ga ni slišal preklinjati, vendar je globoko padel, ker je zaničeval vero in cerkev in silno žalil mater z brezbožnimi pogoni. Danes ga je pobožna mati med kosilom ljubeznjivo prosila, naj vendar spolnuje krščanske dolžnosti. Ivan pa je ugovarjal: "Mati, ne uvidavam, kaj mi koristi cerkev. Cerkev je dobra za ženske in bolehnne može in za take, ki brez cerkve ne morejo biti pošteni. Jaz sem zdrav in krepak in kdo mi more očitati, da nisem pošten." Te besede so težko ranile materino srce, zato kleči pred sveto podobo in prosi Boga pomoči.

Ivan je bil med tem v družbi svojih tovarišev, ki so imeli ob nedeljah zborovanje in udrihal čez vero, cerkev in duhovnike, kar se je dalo. Burno odobravanje je sledilo njegovemu govoru, Ivan pa je urno šel iz dvorane. Zunaj zadene na starega patra kapucina, spovednika njegove matere, in resnobno njegovo lice je razodevalo, da je pater slišal njegov govor; saj so bila okna odprta. Zato mu je bilo všeč, da je pater morda čul njegov govor. Kako bo mater bolelo zvedeti, da je zopet govoril zoper Boga in njegovo cerkev. Pater pa je položil desnico na Ivanovo ramo in rekel: Nesrečni mladi moj prijatelj! Bog ti je dal dar govora, da spodbujaš druge ljudi, ti jih pa pohujšuješ. Bog ti odpusti, kar si danes govoril, vrni se v naročje sv. cerkve, dokler je čas in spoznaj svoje zmete. Z veseljem te bo Bog sprejel, saj veš, da je v nebesih večje veselje nad grešnikom, ki se spokori, kakor nad pravičnimi, ki ne potrebujejo pokore.

Ves potrj se poda Ivan domov, in mati takoj spozna, da se je nekaj zgodilo. Noč je bila slaba, neprespana, goreča molitev se je dvigala iz materinega srca proti nebu. Bog naj omehča sinovo srce in Marija, ki najbolj pozna srce materino, naj milostljivo obrne svoje oči na izgubljenega sina. — Njena molitev je bila uslišana.

Ivan je bil zaposlen v neki ključavničarski tovarni, kjer so izdelavali železne blagajne za bančne urade. Bil je jako iznajdljiv in ravnokar je skončal blagajno posebne vrste; drugi dan je imela iti na svoje mesto. Blagajna je imela dva

ključa; enega je imel Ivan, drugega delovodja. Ivan je hotel blagajno še enkrat preiskati, zato stopi vanjo, poskusi to in ono zaporo; naenkrat pa se blagajna zapre in Ivan je bil ujet. Ivan je takoj spoznal nevarnost, začel je trkati in ob železno steno butati, toda zastonj, nihče ga ni slišal. Zrak postaja slabši, če ne pride pomoč, bo gotova smrt. Srce se mu krči, tedaj se spomni kapucinskega patra in njegovih besedi; v tej stiski kliče na pomoč Boga in vse svetnike, začne moliti, tako pobožno, tako vročo, kakor še nikdar v življenju. Moči so ga zapustile, nezavesten se zgrudi.

Popoldne potrka bančni uradnik na materine duri in pove materi, da se je zgodila nesreča; ako sinā prinesejo domov, naj se nikar preveč ne ustraši, ker sin je živ, toda nezavesten. Mati je bila obupana; če sin umrje, kaj bo z njegovo dušo? Sina kmalu prineso in ga položijo na posteljo. Mati sede k njemu in zopet se dviga iskrena materina molitev k Bogu za življenje nesrečnega sina. Ne dolgo in iz ust Ivana prihajajo besede: "milosti polna — — — na smrtno uro." Materi so bile te besede dobro znane, kateri kristjan jih ne pozna? Materno lice se zjasni, njen sin moli, velika tolažba zanjo.

Zopet potrka na duri: Naprej! V sobo stopi kapucinski pater, da bi tolažil mater. Čul je o nesreči in se takoj podal k delavskemu mojstru pozvedovat, kako se je zgodilo. Ta kratko poroči, da je mislil šele proti večeru iti v skladišče, toda neki notranji glas ga je gnal tjekaj. Čudno se mu je zazdelo, da je nova blagajna zaprta. Ključ ima v žepu, otvori blagajno in najde notri nezavestnega Ivana. Ura je bila dvanajsta, torej je moral že par ur ležati notri.

Pater pripoveduje materi, da ga je že prejšnji večer svaril in mu grozil, češ: morda pride čas, ko boš Boga in svetnike prosil pomoči. V tem hipu odpre Ivan oči in iz ust mu prihaja molitev: Oče naš. Hvala Bogu, zakliče mati, ž njo vred duhovnik, nazadnje Ivan. Kmalu se je opomogel v svežem zraku in prihodnjo nedeljo je šel z materjo k sveti maši. Materi se je zdelo, kakor da ga pelje drugič k sv. krstu. Ivan je postal odločen kristjan, ki je vsestransko spolnoval krščanske dolžnosti. In če ga je kdo izmed tovarišev zbadal radi vere, odgovoril je: Jaz sem bil zaničevavec cerkve in vere ali v očigled smrti sem se naučil moliti, in zdaj sem Bogu hvaležen za zadobljeno vero.

V nekem mestu je bil misijon. Misijonar je govoril o vrednosti trpljenja, po katerem se večsah več doseže kot z molitvijo. "Želite spreobrnjenje kakega grešnika, molite zanj, to je dobro; še gotoveje pa boste uslišani, če zanj žrtvujete kako trpljenje." Te besede so naredile velik vtis na neko dvanajstletno deklico, katere oče je bil velik pijanec v največjo žalost matere in otroka. Prišedši domov reče deklica: Mati, odslej ti ne bo več treba jokati, zdaj vem, kaj je treba storiti, da se oče spreobrne. Mati začudeno gleda otroka, a deklica molči in ohrani skrivnost zase.

Drugi dan sedejo vsi k mizi, toda deklica vzame samo malo juhe in košček kruha.

"Si li bolna?" jo spraša mati. — "Ne, mati." — "Zakaj pa ne ješ?" — "Imam dovolj." — Oče meni, da ima deklica muhe v glavi in se dalje zanjo ne zmeni.

Zvečer zopet prilomasti oče domov, pijan po navadi, in ravsaja tako dolgo, da se deklica prebudi. Druzega dne zavžije deklica samo malo kruha in vode. Mati je žalostna, oče nevoljen. "Jej, kar je pripravljeno", zahrusči oče. — "Ne, oče," odgovori otrok mirno pa odločno, "obljubila

sem ljubemu Bogu, da vselej, kadar prideš domov pijan, hočem zate trpeti in si kaj pritrpati." Oče debelo gleda in obmolkne; grede na delo mrmra sam zase: "Bogu obljubila, zame trpeti!" — Po končanem delu se vrne domov popolnoma trezen in normalen. Pri večerji so bili vsi trije veseli, kakor že dolgo ne. — Žalibog, veselje ni dolgo trajalo, strast je strast, čez nekoliko dni pride oče zopet natrkan domov. Tiho se je splazil v svojo sobo in legel k počitku. Deklica je vse dobro čula in drugi dan se je post znova začel. Oče je bil osupen, mati je jokala, samo deklica je bila mirna.

"Marija," povzame oče besedo, "ali misliš zopet stradati in zame trpeti?"

"Da," odgovori deklica; "in sicer tako dolgo, da umrjem, ali da se ti poboljšaš."

Potem pripoveduje očetu o misijonarjevi pridigi in izjavlja, da je trdno odločena za spreobrnjenje očeta iti do skrajnosti.

Oče je bil silno ginjen. "Marija," reče skesano, "premagala si me. Pelji me k misijonarju, z božjo pomočjo upam to pot ostati pri besedi, materi ne bo več treba jokati." Pobožno je prejel svete zakramente in ostal mož beseda.

V veliki bolnišnici v Chicagu, kjer nad dva tisoč bolnih ljudi vseh plemen, narodov in ver išče polajšave ali zdravja, delujejo trije jezuiti iz kolegija sv. Ignacija zaporedoma, tako da je vedno podnevi in ponoči eden od duhovnikov na straži. V dveh kapelah se daruje ob nedeljah sv. maša in pridiguje se v raznih jezikih. Že zgodaj zjutraj se nosi Najsvetejše bolnikom, ki so se prejšnji dan spovedali. V oddelku za tuberkulozne je bilo med tristopetdeset bolniki štirideset do petdeset sv. obhajil. Leta 1916. je vzbujala pozornost neka starka, Švedinja, ki je vselej, ko je duhovnik s presvetim zakramentom šel mimo, sklenila roke ter se skušala pokloniti. Nekaj tednov je ležala poleg nje Poljakinja, ki je vsako nedeljo prejela sv. obhajilo. Nekoč je rekla Švedinja duhovniku, ki se je pripravljala, da podeli Poljakinji sv. obhajilo: "Velečastiti, podelite tudi meni Telo Gospodovo." "Sem katoliški duhovnik in kakor morda veste, smem sv. obhajilo deliti samo katoličanom." "Dobro, postati hočem katoličanka, in to še danes, kajti nočem umreti, da ne bi vsaj enkrat v življenju prejela resnično Telo Gospodovo. Zakaj dvomim, da bi bil protestantski

pridigar duhovnik in da ima res pravico delati to, kar je storil Kristus pri zadnji večerji."

Duhovnik ji je hotel omeniti nekaj o poučenosti v katekizmu, toda Švedinja ga je prekinila, rekoč: "Verujem vse, kar uči vaša cerkev, zlasti kar zadeva papeža in sveti oltarski zakrament. Podelite mi še danes sv. obhajilo." Ker imajo duhovniki v bolnicah pooblastilo sprejemati drugoverce, je bila žena takoj sprejeta v katoliško cerkev. Ko je opravila sv. spoved, je bila sv. hostija razdeljena in obe bolnici sta prejeli svojo Zveličarja. Ko je Poljakinja to videla, je od veselja plakala in rekla: "Zdaj odpusti, Gospod, svojo služabnico v miru, kajti uslišal si mojo molitev." Pri tem je podala Švedinji svojo shujšano roko. Duhovnik je besede Poljakine prevedel in Švedinja je pripomnila: "Zgled te katolikinje, njena potrpežljivost in pobožnost in pogosti obiski katoliških duhovnikov so napravili name globok vtis. Nihče me ni poučeval, namesto pouka je dobri zgled govoril tiho, a prepričevalno besedo." Ko je duhovnik na večer zopet prišel, sta bili obe postelji prazni. Obe bolnici sta popoldne umrli.

Bog molči - - -

Rev. Smoley.

SO dejanja, zločini na svetu, ki vpijejo radi svoje grozote do neba za maščevanje. V gozdu je stal križ. Pregrešna, zločestna kaj žalega, stoteri in stoteri, ki so pred tem križem klečali in molili, so našli tolažbo. Sedaj je bila podoba Križanega razbita — zakaj je Bog pripustil ta zločin? Zakaj ni udarila strela iz jasnega neba in pokončala hudobneža, ki je dvignil svojo roko proti Križanemu? Zakaj je Bog molčal?

Ukradli so tatovi zlat ciborij s posvečenimi hostijami in jih razmetali po tleh v cerkvi. Ljudje so se spraševali: "Čemu je Bog pač to pripustil? Zakaj jih ni Bog na mestu kaznoval?" Toda Bog je molčal. Ni stegnil z nebes svoje roke, da bi jih kaznoval; zakaj je molčal?

Oh, kolikokrat je že molčal. ko so sklepale roke v molitvi in je človek v stiski svojega srca prosil: "Govori, govori, Gospod! Je li mogoče, da molčiš?" Bog pa je molčal.

Nekoč je stal edinorojeni Sin Boga Očeta pred svojimi sovražniki. Obtoževali so ga raznih stvari — on pa je molčal. Zasramovali so ga, pljuvali mu v obraz, on pa je molčal. Herod je ravnal z njim kakor s kakim norcem, Pilat je nedolžnega obsodil na smrt — on pa je molčal. V groznih bolečinah je visel na križu, v telesnih in duševnih bolečinah je zavpil: "Moj Bog, moj Bog, zakaj si me zapustil?" Bog Oče pa je molčal. Njegova roka ni posegla z nebes, da bi potegnila žeblje iz njegovih rok in nog. — Sin božji je umrl med zasramovanjem in preklinjanjem sovražnikov.

Tri stoletja je tekla mučeniška kri po zemlji in vpila k nebu za maščevanje. Dejanja mučeničkov nam sicer pripovedujejo, da se je Bog pogosto na čudovit način zavzel svojih zvestih učencev-mučeničkov — toda v splošnem je morala cerkev prestatati grozno skušnjo, Bog ji ni hotel olajšati trnjevega pota. Pustil je, da je cerkev trpela — in je molčal.

In je molčal še nadalje, stoletja in stoletja. V francoski revoluciji se je dogodilo, da je v one-člašeni cerkvi Notre Dame stopil nek slikar David na prižnico in izstrelil pištolo med besedami: "Bog, če si, pa zagrm, kakor sem jaz sedaj zagrmel." Bog ni zagrmel — na gromenje pištole ni odgovarjal — on je molčal.

Zakaj je to tako? Zakaj Bog ne prelomi svojega molka?

Bog molči — pred vsem, ker lahko čaka s svojim govorjenjem. Mi ljudje živimo le kratek čas, smo od danes na jutri in moramo hiteti, če imamo kaj povedati, moramo to takoj povedati, še danes, ker ne vemo, če bomo imeli jutri še čas. Bog je pa večni — on lahko čaka, on ne bo izgubil nikakega časa. Nikdo mu ne bo ušel, vsak bo padel prej ali slej v njegove roke.

Bog nadalje molči, ker je dobrotljiv, potrpežljiv. On hoče dati vsakemu, ki se mu ustavlja in protivi, čas, da vidi blaznost svojega početanja. On čaka, da se izgubljenec vrne v očeto-vo hišo in skesano prizna: "Ti edini si resnica!" Da spozna, da je Bog edini mir in pokoj! Da poklekne pred njim in ga prosi odpuščanja!

Bog molči, ker je neskončno velik. Ker je vstvaril svet ne kakor kako otroško igračo, v koje kolesje treba vedno segati in je popravljati, če hočemo, da gre. Vstvaril je svet kot sistem sil, ki morajo delovati po njegovem načrtu. Po njegovem načrtu — in tega izvršujejo ljudje, ki niso nikake marijonete, ampak bitja s pristo voljo.

Bog molči, ker pošilja za vsakim človekom posebnega sla, ki čaka samo na Gospodov migljaj, pa bo položil roko na njegovo ramo in mu rekel: "Pojdi z menoj pred sodnji stol božji!" Ta sel se imenuje pa smrt. Ta bo k vsakemu govoril, in dokler ta ni govoril, Bog molči. . .

Potem bo pa Bog govoril! Rekel bo naši duši: Molči, duša človeka, katerega sem pustil dovolj časa živeti, da bi delal, skrbel za svoje izveličanje, ki je dolgo govoril in klepetal. . . sedaj pa govorim jaz, tvoj Gospod, tvoj Bog! In kako se bo glasila božja sodba? —

SV. JANEZ VIANNEY O MARIJI.

"Sveta Devica stoji med svojim Sinom in nami. Čim večji grešniki smo, tim nežnejše sočutje ima z nami. Otrok, ki je veljal mater največ solz, je srcu njenemu najdražji. Ali ne hiti mati vselej najslabšemu in v največji nevarnosti se nahajajočemu otroku na pomoč? Ali ne posveča

zdravnik v bolnici največje pozornosti njim, katerih bolezen je najhujša?

Srce Marijino je tako polno nežne ljubezni do nas, da so srca vseh mater skupaj le košček ledu v primeri z njenim srcem."

O kraljici Ljubezni.

Dr. M. Opeka.

MORDA si slišal ime: dr. Karel Sonnenschein. Jaz sem prebival kot bogoslovec v Rimu več let ž njim pod eno streho; bil je v študijah nekoliko za menoj. To je tisti mož, ki ga danes ves svet pozna tudi pod imenom: apostol Berlina; ki je — kakor je dejal govornik na njegovem grobu — živel kot berač, a umrl kot kralj. Njegov pogreb 25. februarja 1929. leta opisuje njegov življenjepisec tako-le: Cel Berlin miruje, ne da bi bilo treba le enemu stražniku dvigniti roke. Ure in ure traja žalni sprevod. V sprevodu so ministri in proletarci; med mladimi športniki se s težavo pomikajo najprej pohabljeni žene, ki se ne dajo oplasiti od dolge poti. Po tri ure in več čakajo ljudje pri grobu, da pridejo na vrsto in vržejo pest prsti na njegovo rakev. Tu stoje in molijo in si pripovedujejo. Revna žena, pometavka, pravi sosedi: Meni je doktor dobil službo. Drugi govore, da jim je preskrbel zdravnika, advokata, vse. Paglavca berlinski kliče drugemu: Pridi sem, splezaj na zid! Poglej, koliko je imel ta sorodnikov! Bil je pač v sorodstvu s celim svetom. . . Komunist vprašuje: Koga pa pokopavajo? Saj to ni pogreb, to je ljudsko preseljevanje. . . Za odgovor mu reko: Duhovnik je bil, ki ni nič imel, pa je tisoče nasitil in oblekel. . . — Da, bi je duhovnik Karel Sonnenschein poosebljena ljubezen do bližnjega. Delal, pisal, prosil, zbiral, posredoval je dan in noč in noč in dan, samo da je pomagal zapuščenim, bednim, preganjanim, brezposelnim, brezdomnim, lačnim — sploh siromakom vseh vrst. Bila je to krščanska usmiljenost njegovega srca in bilo je prepričanje, da tako najbolje služi katoliški stvari. — Tudi mi smo prav posebni delavci božji, če vršimo, kar največ moremo, dela ljubezni do bližnjega. Tako zopet posnemamo prve kristjane, pomočnike apostolov, delamo pa tudi, kakor je v vseh časih delala Cerkev in kakor je delal Kristus sam, ko je hodil po zemlji — in uspeh za kraljestvo božje nam ne more izostati. —

*

Prvi kristjani so vršili dela ljubezni predvsem do apostolov samih, ker so skrbeli za njihovo preživljanje, kakor to izvemo zlasti iz pisem sv. apostola Pavla do Korinčanov in Rimljanov. Pa tudi za potrebne vernike so v bratovski ljubezni skrbeli. Apostolska dela pripovedujejo, da so vsi, kateri so vero sprejeli, imeli vse skupno; posestva in premoženje so prodajali in jih razdelje-

vali med vse, kolikor je kdo potreboval. (Apd 2, 44—45.) Globoko pojmovanje Jezusovega naročila o ljubezni do bližnjega, Gospodov nauk o ničnosti in nevarnosti bogastva, o samoodpovedi in ponižnosti, Gospodov zgled, zlasti pa milost božja, ki jo je Sv. Duh obilno delil mladi Cerkvi — vse to je nagibalo prve vernike, da so izvrševali junaška dela ljubezni do bližnjega. Sv. Pavel imenuje z imenom nekaj večjih dobrodelnikov in dobrodelnic med prvimi verniki, tako: Febo, ki je bila diakonisa in je kot taka stregla bolnikom in podpirala siromake ter postala zaščitnica mnogih (Rim 16, 2); potem celo hišo Štefana in Fortunata in Ahaika, ki se je postavila v službo svetih (1 Kor 16, 15—16) z gostoljubnostjo, oskrbovanjem bolnikov in podpiranjem ubožcev; bogatega Gaja, ki je bil cele Cerkve gostitelj (Rim 16, 23), in še druge. Sv. Ignacij Antiohijski pa imenuje celo prvo Cerkev kar ljubezensko zvezo — tako splošna in očitna so bila dela usmiljene ljubezni, ki so jih verniki apostolskih časov izkazovali drug drugemu. —

Kar pa so prvi verniki začeli, to je nadaljevala Cerkev skozi vsa stoletja. Kakor mati je hodila med človeštvom in njen obraz je žarel od vseobsežne materinske dobrote. Vdove in sirote, zapuščeni starčki in otroci, bolniki in drugi trpini, nevedni, grešni, razžaljeni, ponižani, obupani so bili vsakčas predmet njene ljubezni, njene posebne skrbi in pažnje. Cerkev je učila kneze in kralje siromakom umivati noge. Svoje zaklade — tolikrat ji očitane — je odpirala vsem, ki so bili podpore potrebni. Za bolnike je zidala prostrane bolnišnice. Za osirotele je klicala v življenje verske redove. Ubožce je zbirala po samostanskih dvoranah in jim tam lomila dušni in telesni kruh. Svoje apostole je pošiljala v bližino in daljino, da je z lučjo evangelija preganjala ne samo noč duha, marveč tudi temo telesne bede in bolečine. Še tam, kjer jo je nekrščanska prosvetljenost oropala časnega imetja, tako da je komaj vzdrževala svoja svetišča in oskrbovala potrebščine za službo božjo, je imela Cerkev zmerom srce tudi za časn timer blagor svojih otrok in je zastavljala vso svojo moč in vplivnost, da je k usmiljenju mehčala trde in neusmiljene bogatine, blage in dobrotne pa pri usmiljenju ohranjevala. Rada je vsekdar pozabljala vsako svojo nesrečo, samo da je mogla deliti pomoč in varstvo nesrečnim. Taka je bila v vseh stoletjih katoliška Cerkev. —

In nič čuda! Cerkev je sama posnemala svojega začetnika, Gospoda in Učenika Jezusa. Kjerkoli srečujemo Jezusa, vidimo njegovo pot zaznamenovano z ljubeznijo in usmiljenjem. Naj hodi po najbolj obljudenih krajih Galileje, Samarije in Judeje ali pa po zapuščeni, mrtvi puščavi — povsod ga spremlja sloves njegove božje dobrotnosti. Zdaj vabi k sebi otroke in jih blagoslavlja z blagoslovom, ki je porok tudi zemeljske sreče; zdaj tolaži žalostne; zdaj poklad roke na bolnike, da se jim vračata zdravje in moč; zdaj obuja na telesu mrtve, ker sočuvstvuje z zapuščenimi živimi; zdaj vliiva skesanim grešnikom mir v razdvojene duše. Za vse je polno usmiljenja njegovo srce. Tisočglava množica je zbrana pri njem v puščavi in nima kaj jesti — in Gospod jo nasiti čudežno. Ljudstvo se mi smili (Mk 8, 2). — To je njegova večnolepa, topla beseda, ki velja za ves človeški rod, katerega je prišel nebeski Samaritan odrešit in osrečit za čas in večnost. —

Vidite torej, kako zares posnemamo prve kristjane in Cerkev vseh stoletij in Kristusa samega, če delamo dobra dela ljubezni do bližnjega. Potreb in prilik je dosti, da razvijemo na vse strani katoliško akcijo usmiljenih dobrih del. Vsepolno je otrok, ki v svoji zapuščenosti nimajo drugega zatočišča nego previdnost božjo, starih ljudi, ki brez pomoči bližnjega živeti ne morejo. Tisoči rok se dvigajo in prosijo kruha ta današnji čas stiske in brezposelnosti. Pomagajmo vsak po svojih močeh, lajšamo gorje! Višek katoliške akcije je to, ker je višek krščanstva — ljubezen. Zlasti tisti, ki veliko imajo, naj veliko dajo! Kako le morejo nekateri sedeti na kupih denarja — toži ves žalosten pisatelj knjige: Kvišku zdaj dežela vsa! — privoščiti svojemu telesu vse ugodnosti, imeti celo zalogo nepotrebnih dragih oblek, plaščev, kožuhov in druge navlake, omamljati se s pijačami, izmetavati za golo zabavo denar — ko nimajo mnogi niti strehe nad glavo ali spijo po lopah, pod kozolci, pod mostovi brez vsake odeje, nimajo ne gorke sobe po zimi ne obleke razen nekaj raztrganih cap, da se ne morejo ne preobleči ne posušiti, marveč trepečejo od mraza in hkrati stradajo, po cel dan bez potrebne jedi, po cele dneve brez gorkega v ustih. . . Kako je mogoče gle-

dati to bedo, sam pa živeti v preobilju! Ni klical Kristus zastoj bogatinom gorja, ni bil brez vzroka trdosrčni bogatin pokopan v pekel, ubogi Lazar pa sprejet v Abrahamovo naročje. . .

Z deli usmiljene ljubezni bomo neizrečeno uspešno širili božje kraljestvo. Ne bojmo se, da bi nam ta uspeh izostal, samo če tudi res delamo zaradi Boga in njegovega kraljestva v dušah. Oj dragocena katoliška akcija! Po dobrih delih našega usmiljenja bodo tudi zakrknjena srca začutila lepoto in moč vere, iz kateer se rodi ljubezen in usmiljenje.

V francoskem in nemškem jeziku je izšla knjiga z naslovom: Margrit. Tu je opisana mlada učiteljica iz mesta Lüttich-a v Belgiji. Umrla je stara šele 23 let. Samo štiri leta je bila učiteljica, a je storila v njih neizmerno veliko dobrega. Bila je neugnana, iznajdljiva, do skrajnosti požrtvovalna, res junaška v dobrih delih. Obiskovala in podpirala je v teh štirih letih več kot tisoč najbolj revnih, zanemarjenih in pokvarjenih družin in jih je s svojo ljubeznijo pridobila za Boga in krščansko življenje. Razdelila je vse, kar je imela svojega, iz domače hiše je z dovoljenjem staršev odnesla, kar se je le odnesti dalo, potem pa je še prosjačila pri drugih in delala celo dolgove, ker ni mogla videti nikogar pomanjkaje trpeti. Cilj njene dobrodelnosti pa je bil zmerom: duše iz greha otemati in jih k Bogu voditi. In res jih je začuda spravila na pravo pot. Nihče se ni mogel ustavljati njeni ljubezni. Saj se je pa Margarita tudi vsa použivala v tej ljubezni. Pozno zvečer je prihajala domov s svojih dobrodelnih poti, večkrat vsa premražena in premočena in tako utrujena, da se je zdelo napol mrtva, dokler ni zopet prišla k sebi. Potem je dolgo v noč delala za reveže in nato dolgo molila. Počitka ni hotela imeti nobenega. — Preveč se trudiš, ji je dejala njena tudi zelo dobra mati. — O, je odvrnila, saj bo v nebesih časa dovolj za počitek. — Tudi umrla je radovoljno, iz ljubezni. Ponudila je Bogu svoje življenje za svoje tri brate v vojski, in Bog je ponudbo tudi sprejel. Vsi trije so živi in zdravi prišli nazaj; dva izmed njih sta duhovnika. Margarita pa je umrla brez bolezni — prostovoljna žrtev. . .

Dovtip, ki se je posrečil.

Ta neznosni dolgčas. Misli si človeka, carjevega namestnika nekje na Kavkazu; odrezan je od evropske kulture, nikjer gledališča, koncertov, zabav. Ni čuda, da je namestnik general Nikolaj pisal svojemu prijatelju v Pariz, naj mu pošlje zaboj knjig, prav veselih in zabavnih knjig. Prijatelj mu je izbral romane in povesti in nazadnje

si je dovolil šalo, pa je priložil pošiljki še knjižico škofa Dupanloup-a "Opravi pobožnosti". Nekaj mesecev pozneje je vzel namestnik dopust, prišel k škofu Dupanloup-u v Orleans, ostal tam osem dni in opravil duhovne vaje. Po opravljenih duhovnih vajah je stopil v red kartuzijancev, kjer je ostal do svoje smrti.

27. JUL. 1873.

30. JUL. 1933.

*Prezvišenemu gospodu
nadškofu, očetu svojemu,*
DR. ANTON BONAVENTURI JEGLIČU,
*kliče
k njegovemu*
BISERNEMU MAŠNIŠKEMU JUBILEJU
*vsa verna slovenska Amerika:
Še na mnoga leta!*

Misli za Veliki Šmaren.

P. Abel S. J.

V BREITENFURTU, nedaleč od Kalksburga, ima kongregacija božje ljubezni svoj dom. Kongregacija ima nalogo skrbeti za revne služkinje. V takozvanih marijanskih zavodih se sprejemajo čez dan mali otroci, v drugih se uče revne deklice šolskih predmetov, v drugih so zopet zavetišča za doraščajoča dekleta. V Breitenfurtu je zavetišče za služkinje, nemožne za delo.

Na mojo pobudo je bila kapeli tega zavoda darovana stara, čudodelna Marijina podoba. Čez nekaj tednov sem bil naprošen, da bi pradal o zgodovini te podobe. Bila je kopija podobe "čudodelne Matere" v Ingolstatu. Ta pa je bila posnetek ene najstarejših Marijinih podob v Rimu, ki se časti v cerkvi Santa Maria Maggiore. Po popoldanskem predavanju me je vodila sestra predstojnica po sobah zavetišča, dokler nismo prišli z domačim duhovnikom v oddelek za bolnike. V bolniškem oddelku je ležala ena sama, nad sedemdeset let stara oseba. Kakor hitro je zagledala duhovnika, je stegnila roke k njemu in proseče klicala: "Častiti gospod, spovedala bi se rada!" Nekoliko nejevoljno je odvrnil duhovnik: "Dobro, dobro, saj ste bili pred štirinajstimi dnevi pri spovedi, o kaki nevarnosti za življenje pa pir vas ni. Ko smo bili že pri vratih, je še enkrat zaklicala: "Prečastiti, spovedati!" Iz njenega obraza in glasu se je razodeval nepopisen strah. Za durmi sem prosil duhovnika, naj se vrne in prepriča, če se ji je kaj zgodilo. Medtem ko sva si s predstojnico ogledovala še druge lokale. — "Sedemdesetdve leti imam

zdaj, in od svojega devetnajstega leta imam na duši smrtni greh, katerega se ni še nikdar spovedala, — in vendar sem prej hodila po enkrat na leto, potem pogosteje in odkar sem tu, zavoljo drugih žensk, vsak mesec in še pogosteje k sv. zakramentom. Pred tremi tedni sem molila pri sv. maši, gledajoč na podobo Matere božje. Tedaj so mi prišli na misel moji božji ropi. Bila sem tako vznemirjena, da sem omedlela. Sklenila sem takrat, da na ono podobo ne bom več pogledala. Ko pa sem pred tednoma takoj po božjeropnem obhajilu povzdignila oči, sem se slučajno zopet ozrla na podobo in bilo mi je, kakor bi mi nekdo govoril: "Dvakrat sem te že opominjala, v tretjič se to ne bo več zgodilo." Zopet sem omedlela in od te dobe ležim tukaj. Tako sem vam povedala, kar me je najbolj težilo, in zdaj vas prosim, častiti gospod, za sv. spoved."

Ganjen nad tem dogodkom je rekel duhovnik s prijaznim glasom: "Dobro, samo posiovim se še od patra Abela in potem pridem zopet k vam."

"Prečastiti, če boste videli patra Abela, povejte mu, da se mu prisrčno zahvaljujem za podobo, katero nam je oskrbel, pripovedujte mu tudi, kar sem vam povedala. Prosim ga, naj to uporabi v svojih pridigah, da bodo tudi drugi opravljali vedno odkritosrčno spoved." Duhovnik je sporočil, kar mu je naložila, in se vrnil k nji. Po spovedi žene ni bilo več spoznati. Vsa spremenjena je bila, vsa srečna in zadovoljna, vsa ljubezniva in vljudna do sester in vseh drugih.

Marija jo je privedla v naročje katoliške cerkve.

Bila sem omožena s protestantskim pridigarjem iz Švice, iste narodnosti in iste vere kakor on. Moj mož je ves gorel vneme in navdušenja za delo zveličanja duš. Sklenil je, da se preseli v Braziljo, da bi mogel sodelovati pri tamošnjih protestantskih misijonov. Odsel je sam, kmalu pa je pozval k sebi tudi mene, in naselila sva se v glavnem mestu. Ko sva bila še zaročena, je večkrat izrazil željo, da bi postal katoličan, a jaz sem bila vedno proti temu, tako da je končno glede tega utihnil. V najini novi domovini je moral mož večkrat na dušnopastirska potovanja. Bila sem sama doma. Otrok nisva imela. Nekeč, ko je bil mož za daljšo dobo odsoten, sem pregledovala njegovo knjižnico in sem našla v njej brošurico

Henrika Lasserre o Lurdu. Čitala sem jo z največjim zanimanjem in na koncu sem bila trdno prepričana, da je edino katoliška vera prava. Ko se je mož vrnil, sem mu to pripovedovala in mu odkrito rekla: "Midva se motiva v veri, postati morava katoličana." Mož je bil nemiren in ves nezadovoljen, prepovedal mi je hoditi v njegovo knjižnico. Jaz pa nisem več imela miru in vedno iznova sem ponavljala besede: "Motiva se v veri, postati morava katoličana."

Mož mi je branil, da bi se vrnila v katoliško cerkev. Vedel je, da bi se morala raziti, ker nisva bila katoliško poročena.

Končno mi je po dolgem omahovanju dovolil, da se dam poučiti v katoliški veri. Mož se je

povrnil v Evropo in jaz sem ostala v Buenos Aires. Zavzel se je zame jezuitski redovnik, ki me je povedel k redovnim sestram, da me pripravijo za povratek v katoliško cerkev.

Praznik Marijinega rojstva je bil tisti srečni dan, ki me je privedel v naročje naše sv. cerkve.

Nekaj tednov nato sem prejela od svojega moža pismo, ki mi je v njem sporočil, da se je

osmega septembra, torej taistega dne kakor jaz, vrnil v pravo Kristusovo cerkev in da hoče postati katoliški duhovnik. Vrnila sem se v Evropo, a ne k svojemu možu, marveč v samostan Obiskovnja Device Marije. Srečna sem v svojem poklicu, dasi sem bila srečna tudi v zakonu. (Po lastnem pripovedovanju sestre-redovnice, ki je umrla leta 1920 pobožne smrti.)

*

Španci se odlikujejo po posebnem češčenju najsvetejšega oltarskega zakramenta, in nič manj po veliki ljubezni do božje Matere, tako, da se nam zdi že pretirano. Zvečer, ko se zablešči na nebu prva zvezda, zapuščajo nočni stražniki svoje hiše z gorečimi svetilkami in gredo po svoji službi. Ko zazvoni, intonira vsak prastaro pesem, ki se začne s pozdravom Mariji: "Ave, Marija purissima". Za časa revolucije leta 1868 jim je bilo najstrožje prepovedano peti ta pozdrav. A leta 1877 je bil zopet dovoljen. Ko je potem ta mili večerni pozdrav prvokrat zopet zadonel, je ljudstvo poskakovalo od veselja in hvaležnosti. Prihajalo je na ulice in poklanjalo stražarjem bogate darove.

Protestantski mizarski pomočnik se je večkrat na svojih potovanjih po tujini sestal s katoliškimi delavci; od njih se je naučil "Zdravo Marijo". Nekoč je bil dolgo brez posla; izdal je že poslednje prihranjene vinarje. V svoji veliki bedi je molil "Zdravo Marijo". Tedaj je ugledal na cesti kos časopisa. Brez vsake misli je list

Protestantski bogoslovni učenjak, vseučiliški profesor Dr. Hugo Lämmer je bral v knjigi Albana Stolza "Angelski pozdrav": Glej, dragi protestant, mogoče da čutiš v sebi neko hrepenje po Marijinem češčenju, ki ti je prirojeno od tvojih prednikov, ki so pred štiristo leti zvesto in zgledno klicali Mater božjo. In ako se v to zamisliš, se ti dozdeva, kakor da slišiš staro pesem, katero so ti peli nekdanje v mladosti. Krščanski razum najde češčenje Marijino, ako svobodno in zvesto išče resnico. Dvigni se torej, opogumi se, in začni sleherni dan moliti angelsko češčenje. Poskusi enkrat vsaj en mesec! Videl boš, da se ti bo v enem mesecu to češčenje tako priljubilo, da

Tudi podnevi se Španci pogosto pozdravljajo z besedami: "Ave, Marija purissima", bodi pozdravljena, Marija najčistejša!, nakar drugi odgovarja: "Sin peccado concebida — brez greha spočeta!"

V neki vasi je župnik naučil otroke, naj vselej, kadar slišijo koga kleti, zakličejo: "Ave, Maria purissima!" Nekega dne je jahal tujec skozi vas. Konj mu je šel prepočasi, tepel ga je z bičem in klet pri tem bogokletno. Prav takrat so prihajali otroci iz šole, dečki in deklice. Ko so slišali preklinjevanje, so enoglasno zaklicali: "Ave, Maria purissima!" To je moža tako prevzelo, da je snel klobuk z glave in začel tudi sam z deco hvaliti Marijo: "Ave, Maria purissima!" In od te ure ni več prišla kletev iz njegovih ust.

*

pobral. Bil je tako raztrgan, da je bil le majhen košček še čitljiv. In tam je bil oglas, da mizar v M. išče pomočnika. In resnično je našel pri tem mojstru delo. "Zdravo Marijo" je molil potem še pogosteje in leta 1889 se je v O., gnan od milosti oožje, vrnil v materino cerkev.

*

boš molil še dalje in ne boš nehal do svoje smrtne ure." To je čital učeni protestant Lämmer. Odločil se je, da bo to poizkusil, in Mati božja, ki še nikogar ni zapustila, mu je pomagala. "Začel sem," pripoveduje sam, "moliti "Zdravo Marijo", častiti milostipolno Mater z angelskim pozdravom, klicati njeno mogočno priprošnjo, da bi mi pomagala najti pravo cerkev. S tem je bil premagan moj učenjaški napuh, na kolenih pred Križanim sem izvojeval z molitvijo in solzami vse notranje boje. Molitev je razluščila vse dvome, k vsem katoliškim verskim resnicam sem mogel reči: da." Postal je katoličan in profesor na vseučilišču v Vratislavi.

Odlomek povesti mlade duše.

D. V.

(Dalje)

CIN-CIN-CIN je srebrno zazvonkljalo po dvorišču. Vrata so se odprla in mehka svetloba je med zlatimi žitnimi bilkami padla na ubožno ležišče umirajočega godca. Spreddaj gre mlad frančiškan s svetilko in zvončkom in za njim duhovnik v beli srajci, resni obraz je globoko sklonjen nad Najsvetejšim, ki ga nosi v svojih rokah in pritiska na svoje prsi. Po shojenih deskah lesenega skednja nese Gospoda vesoljstva. Ustnice izgovarjajo tiho molitev: "Sanctus, sanctus, Dominus Deus Sabaoth, pleni sunt coeli et terra gloria tua. . ." Njegovo molitev rezko preseka pes, ki se je prebudil v sosednjem hlevu. Duhovniku pa sledita Marjetica in visok, v globoko molitev zatopljen tujec, s torbico in popotno palico.

Janko poklekne: "Hvaljeno in čiščeno naj vedno bo, Presveto Rešnje Telo!" moli in se zgrozi. Nato sklene očetu roke na prsih. To je opazil v Krakowem v bolnici. Dolgin je prinesel mizico in Marjetica jo je pregnila s platnom. Dve lučici mečeta svojo medlo svetlobo na skrivnostno se lesketajoče srebro in belo svilo.

Široko odprte oči ubovega godca spoštljivo gledajo svojega Gospoda. Vse zemsko izginja v tem pogledu. "Ali se želite spovedati?" ga vpraša duhovnik. S težavo priklama bolnik. Marjetica in njen neznan tovariš vstaneta, dekle prime Janka za roke in ga — dasi se obotavlja — odpelje iz senika. Zunaj pred vrati obstanejo — sočutno gledajo vsi mladega dečka, ki se naslanja na podboje, telo mu drgeta od bolesti in obraz si zakriva z rokami, da bi svojo žalost prikril tujim očem. — "Ne obupavaj, dečko!" ga skuša potolažiti frančiškan. "V nebesih se bo vendar očetu mnogo bolje godilo kot tu!" — ko pa vidi, da se ne gane, umolkne tudi on in prične moliti rožni venec. Ko pričena moliti tretjo skrivnost, se vrata odpro in duhovnik pokima, naj vstopijo.

Iz obraza umirajočega odsevata mir in vdanost v božjo voljo. Boječe strmi Janko v čudoviti smehljaj na očetovih ustnicah, kakršnega še ni videl nikoli. — "Glejte Jagnje Božje. . ." — Duhovnik nese v svojih rokah snežnobelo hostijo in jo položi na ustnice umirajočega: "Sprejmi brat okt popotnico v večnost Telo našega Gospoda Jezusa Kristusa, ki naj te obvaruje hudobnega sovražnika in privede v večno življenje! . ." Obhajilo sledi maziljenje s svetim poslednjim oljem. Janku se vse to dozdeva kot nerazložljive sanje. Vedno si mora znova klicati v spomin, da je vse to grozna resnica, da je res ta, ki leži tako slaboten tu pred njim na postelji, njegov oče, da je bel duhovnik, da so rjavi frančiškanski brat, ta lepa deklica in plavolasi tujec, da so vsi ti resnična živa bitja iz mesa in krvi in nikake stvaritve njegove domišljije. . . Morda pa se bo le zbudil zjutraj in bo stal oče zdrav pred njim. . . ?

Slovesni obredi so kmalu končani. Duhovnik odloži srajco in štolo, se obrne in se tiho zahvaljuje tujcu: "Tako Martin, sedaj vas nočem dalje zadrževati. Najlepše se vam zahvaljujem. Z dobrimi deli ste pričeli in Bog vas bo poplačal! — in ti Henrik, ti boš tudi šel domov. Jaz ostanim tu do konca. — Otroka vendar ne moremo pustiti samega. . ."

Smrtni boj se pričinja. Duhovnik kleči zatopljen v molitev poleg bornega ležišča. S prestrašenimi, široko odprtimi očmi opazuje Janko težki boj. V strahu zagrabljuje potno roko in jeclja predse: "Pomagaj — pomagaj — pomagaj. . ." — "Marica?!" s težavo spregovori oče, ". . . zakaj. . . Janko. . . Bog. . . stebuj. . .! Jezus. . . Marjia!" že ponavlja za duhovnikom. Vedno težje postaja dihanje, še en globok dih, telo se strese. . . zemška pot je končana.

Duhovnik mu med molitvijo zatisne očesi. Janko tega ne razume. Strmeči pogled mu prehaja od duhovnika na očeta in se povrača od očeta na duhovnika —

kakor iz daljave mu zvene nerazumljivi zvoki: "Gospod, daj mu večni mir in pokoj. . ." Bolest in žalost ga premagata — obupen vzklík: "Očkal. . ." se mu iztrga iz prsi in jokaje se vrže na očetovo truplo.

Molče je položil menih svojo roko na njegova slabotna, drhteča ramena. V daljavi je v stolpu mestne župne cerkve odbilo enajsto uro.

Mala zvončka stare bolniške cerkvice žalostno pojeta svojo pogrebno pesem: "Reveži. . . reveži!" Njuni žalostni glasovi popolnoma zamro v hrušču in trušču semanjkega dne. Začudeno in brezbržno se ozirajo ljudje in umikajo pogrebni spredu, ki si išče pot preko semjišča. — "Pogreb!" "Kdo bi pač bil?" — "E — bo že kak revež!" Že prvi pogled to kaže. Ministrantoma se strašno mudi, grbav hiralec se muči z lučjo in na beli leseni krsti ni razven šopka poljskih rož nobenega venca.

Za krsto stopa Janko. Zagorelo lice, iz katerega je izginila slednja kaplja krvi, je povešeno globoko na prsi in gosli mu opletajo po hrbtu. . . Vse je mrtvo in prazno v njem. Prav nič ga ni zabolelo, ko mu je gostilničarka prepovedala povratek in prav nič ga ni potolažilo, da sta prišla iz mesta Martin in neka premožnejša, lepo oblečena meščanka, da skazeta njegovemu očetu zadnjo čast. Niti jokati ne more. Kot bi mu kdo iztrgal srce iz prsi — tako mu je. — "Le poglej ga, še zmeni se ne!" se pohujšujeta dve stari sosedji, a stari moškički mirno molijo: "Zdrava Marija. . . Sveta Mati Božja. . . poglej ga no smrkavca, prav nič se ne zmeni. Bo že kak cigan!" Šele ogorčeni pogled premožne meščanke ustavi nadaljni potek takih pogovorov.

Pokopališčna vrata so na stečaj odprta. S težavo se vzpenjajo štirje starčki s krsto po grobih stopnicah. Tam zadaj proti frančiškanski cerkvi, pod bezgovim drevosom preobloženim z obilnim sadom zija svež grob. Janko tu klecnejo kolena ob tem pogledu. Stari duhovnik opravi zelo na kratko. Kdo bi mu zameril. Semanji dan je danes in dopoldne ima še važne, neodložljive opravke. . . in — kaj bi ubovega otroka še mučil z nagrobnim govorom?

Obupen vzklík se iztrga Janku iz prsi, ko vidi kako izginja krsta v zemljo, z lopatico, ki mu jo porinejo v roke, vrže nanjo kepico prsti in skoro slabo mu postane ob težki misli, da njegov očka sedaj leži v tej temni krsti in ga ne bo nikdar. . . nikdar več pogledal s svojimi lepimi, dobrimi očmi. . . in potem se ministranta kot za stavo poženeta s križem proti cerkvi, stari menih izroči svoj črni pogrebni plašč bratu Henriku, da ga nese v cerkev in stare ženice se prično izgubljeni med grobovi. Premožna meščanka je pristopila bližje, govoriti hoče z otrokom, nežno mu položi roko na ramo. A deček se umakne, žalostne oči zastrme vanjo in jo prosijo: "Pustite me tu pri očetu!" Gospa razume ta pogled, počasi odhaja proti vratom.

Janko sede na sosedni, brezimni, s travo poraščeni grob. V zraku visi omamno sladki, težki duh po venečih rožah. Po ozki obsojni stezici se opoteka grobar z lopato na rami proti grobu. Ko opazi sključnega dečka, se nasloni na lopato in prične pogovor: "Ali bi ne bilo bolje, če bi odšel dečko?" Janko ga gleda z velikimi očmi in odkima. Da bi šel domov? Moj Bog! Kjer je njegov oče — tam je njegov dom, drugega doma ne pozna na vsem širokem svetu. Tako rad bi poprosil grobarja, naj počaka še malo; toda vedno, kadar hoče spregovoriti, ga stisne nekaj v grlu, da ne more spregovoriti. Z ugašajočimi očmi mora gledati, kako stavec z enakomernimi sunki dviguje in obrača lopato in vsakokrat, kadar zagrmi prst na krsto, mu je pri srcu, kot bi mu nekdo hotel streti srce.

Pri vratih se zopet oglašja nekdo. "Pogledati moram,

kje je!" Gospa z zlato čepico šentviških meščank stopi zopet predenj. "Janko, ali bi šel z menoj?" ga prijazno zagovori. "Saj si popolnoma izmučen!" Po kratkem premolku sledi odgovor: "Nočem!" "Kaj pa boš počel? Tukaj vendar ne moreš ostati!" — "V Beljak pojdem — k teti!" — "A tako," gospej se oglašja srce, "teto imaš v Beljaku, to je nekaj drugega! Toda nekaj gorkega bi vendar lahko zavžil pri meni, ali ne?" Janko se še vedno obotavlja in noče oditi. Sedaj pristopi tudi Martin: "Gospa mama! Mislim, da bo zanj najbolje, če ga pustite. . . najbrž ni pri pravi. . . Saj lahko pozneje še enkrat pogledate, morda se premisli!" Sedaj bo še težje zanj kot je bilo prej. . . Zaskrbljena mati mu mora pritrditi. Iz svojega globokega žepa potegne jabolka in sladkarije, pripravila jih je za ministrante, toda nepridipravi so se tako nedostojno obnašali in ne zaslužijo nič, zato jih je obdržala. Sedaj tlači vse, kar ji pride v roke v Jankove žepce, a Janko se za vse to prav nič ne zmeni.

Grobno spoštljivo pozdravi gospo meščanko in zagreba dalje. Končno se pod črnim bezgom boči črn griček in starec utrujen odide. Sedaj je Janko sam, popolnoma sam. . . Oče tu spodaj v hladni zemlji ne vidi in ne sliši nič več — tudi on je sam. Ko bi vsaj še njega z njim vred zagreblil! Tako rad, tako rad bi legel v grob poleg njega.

Iz stolpov se razlega preko mesta opoldansko zvonjenje. Sedaj se Janko spomni, da bi moral pravzaprav iti v Beljak. Kolena se mu šibe, ko vstane. Na rožnem grmu ob zidu odlomi vejico in jo vsadi na grob. Prihodnje poletje, ko se bodo odprli popki — kje bo že on takrat?

Oprezno pogleda okrog sebe, če ga kdo opazuje. Pokopališče je prazno v opoldanskem solncu. Znova poklekne in vroče poljubi vlažno zemljo, ustnice pa mu šepetajo zadnji pozdrav: "Lahko noč, očka, očka — dragi očka! Bog s teboj! . . . Tako rad. . . tako rad. . . sem te imel. . . in nikoli. . . nikoli več. . . te ne bom videl. . . Še bom prišel, očka, obljubljam ti. . . da ti ne bo tako dolgčas. . . Lahko noč! . . . Očka! . . ."

Počasi vstane. Obraz si je zagrebel v roke. Nikakor ne more doumeti, da mora iti sedaj sam, prav sam dalje, saj si ne more predstavljati potovanja brez očeta. Toda pozneje se bo morda vrnila ona gospa — in tujcev ne more — raje ostane sam. Tudi v Beljak bi ne šel, če bi mu očka tega ne naročil. Toda oditi mora. Pokriža se in se obrne.

Čudovito jasno se modri nebo nad krško dolino. Velik je svet — a otrokove misli leže zakopana v ozkem grobu poleg očeta. In ko tako sam s svojimi gosli koraka po solnčni cesti, slutit prvič v življenju, kako težko je človeku, ki nima doma. . .

Jutro se že dani, ko koraka Janko proti Beljaku. Pošastno se črtajo v nebo sivi obrisi Karavank, ostro in čuječa preži črni Dobrač s svojimi tovariši na speče mesto. Nad cerkvico svetega Ozvalda pa v prvem jutranjem svitu plava lahna, zlatordeča meglica.

Mesto samo še počiva. V stolpu mestne župne cerkve brli svetiljka nočnega čuvaja in tudi na Dravskem mostu brli velika svetiljka. Pred zadnjo se ustavi Janko in strmi za rumenimi žarki, ki se love in pretepaajo z valovi, skušajo pobegniti z njimi v daljnjo, tujo deželo, a nenavajeni take družine obnemorejo že v prvem vrtincu in vtonejo. Trudne oči se ozro na mesto, ki se polagoma spušča proti Dravi. Močno mu bije srce ob pogledu na novo domovino. Med hišami opazi gotsko cerkev s konicastim zvonikom, ki se jasno in postavno odraža v mladem jutru iznad svoje okolice. In za cerkvijo, tam je njegova rojstna hišica. Dobro mu je znan Beljak, saj mu je oče tolikokrat pripovedoval o njem. In potem se očetove besede in njegovi presanjani spomini zlijejo v pretresljivo pesem, ki od boli in veselja prenateza doslej nepoznano struno: Domovina, o domovini!

Čudoviti spomini se obnavljajo in vriskajo v njegovem srcu. Da — da, tam je stolp, ki ga je tolikokrat gledal sko-

zi okno, tam zadaj je zverženi mestni trg s kužnim znamenjem in to je Drava, ki tako čudovito šumlja svojo pesem. Da, nobena reka na svetu ne šumlja tako lepo kakor Drava. In tam je ozka obrežna steza, po kateri je hodil z očetom v Šmartin. . . Glej jo, prijazno cerkvico, pravkar se je pričela beliti v jutranjem solncu. In to — zvonovi, zvonovi! Ave Marija! Jutranji pozdrav! Moj Bog, kako dobro se še spominja časov, ko so vsako jutro pozvanjali in ga klicali iz gorke postelje — tako lepo je znal zvoniti le oče. . . Oče! . . . Ah, da ni oče mogel priti v Beljak. . . Vse veselje ga mine. Kaj naj počne v domovini brez očeta. . . ?

Ponovno ga prevzame trudnost, bol in zapuščenost. Pogled na težko pričakovano mesto mu to bol le še veča. Toda bo že bolje, ko pride k teti v Peravo, se bo kmalu vživel. Globoko v srcu se zgane tiha želja, da bi smel ostati tu, kjer se srce ogreje ob vsakem kamenčku, ob vsaki še tako neznamni meglici, a kljub temu mu je tesno pri srcu. Križajke si kar ne more priklicati v spomin, toda ona tudi ni njegova teta, temveč le oddaljena očetova sorodnica. Ognil bi se ji, toda oče je naročil tako — in kam naj bi sicer šel. . . ?

Iz mesta prihaja popotnik. Janko se vzdrami iz svojih misli in zapusti most. Utrujene noge z veliko težavo stopajo v klanec proti Peravi. Srce mu bije vedno silnejše. Blesčeca rdeča zvonika se vzpenjata pred njim v nebo. Vstopil bi, toda vrata so še zaprta, zato zavije proti veliki gostilni, ki se ponosno šopiri sredi trga. Pod lipami pred poslopjem šumlja v vodnjaku voda in okna se že svetijo. Pogumno gre Janko proti dekli, ki prihaja iz hleva s polnim vedrom mleka. "Dobro jutro! Prosim lepo, ali je Križajka doma?" vpraša boječe. — "Da, kar notri pojdi, ravno so pri zajtrku."

Skozi svetlo vežo pride v izbo. Okrog velike mize so se zbrali domači gospodar, gospodinja, domači sin, dve hčerki in še kakih šest ali sedem hlapcev. Ves plašen obstane Janko na pragu in kosma nit pri suknjiču. Kar ne more se domisliti, kako bi pričel.

"Dobro jutro!" vošči končno. "Z gospodinjo bi rad govoril!" — "To sem pa jaz!" mu samozavestno odgovori suha, plavalasa ženska in njen mrzli, prodirni pogled vzame Janku ves pogum. In ljudje! kako čudno strmijo vanj!

"Prosim. . . jaz sem Kamnarjev Janko in ker mi je očka umrl. . ." Prikrivajoč prevzetost ob nepričakovani novici, je gospodinja počasi odrinila klop in vstala. "Tako!" pravi po dolgem, težkem odmoru. "Ampak, kako je zra-stel!" zažvrkoli preko mize okroglolično, šestnajstletno dekle.

Bolestno grabijo Jankove roke po jermenu. Tako težka mu je ta prošnja.

"Da, v Šentvidu je umrl!" ponavlja, dasi ga ni nikdo vprašal. "Na vsak način je še hotel priti v Beljak, pa . . . pa ni več mogel. . ."

"Jaz sem mislila, da sta zunaj kje v Nemčiji." — "Ne na Poljskem sva bila, toda oče se je že v Krakowem obrnil, ker je slutil, da. . . da. . ." — "Moj Bog! Kakšno življenje je to!" ga pretrga gospodinja. . . "No, da in potem si se spomnil, da imaš še neke znanke, ali ne?" Janko se je olajšalo srce. "Da, očka mi je vedno pravil: Križajka v Peravi, ta bo že poskrbela zate — in za to bi prav lepo prosil — če bi smel ostati pri vas! . . ."

Izgovorjeno je. — Gospodinja je uprla roke v bok in počasi spregovorila: "No, veš, lepo je od tebe, da si naš prišel zopet malo pogledat, toda sedaj nas je pravzaprav dovolj pri hiši — najtežje in najsilnejše delo je opravljeno — in taki bogataši tudi nismo več. . . Sedaj, ko si že velik, se boš moral že sam preživeti. Najbolje bo, če greš h kakemu kmetu in se lotiš poštenega dela. To bi bilo zate še najboljšše! . . ." Zadnje besede zvane že zelo trdo. — Taka predrznost! Kar meni nič — tebi nič pride v hišo in pravi: tu sem in tu bom ostal. . .

"H kmetom?" ponovi Janko, počasi odkima z glavo. To mu je ušlo v prvem presenečenju. Gospodinja opazi na moževem obrazu, da bi on mileje postopal; no, uboga šlapa! Tu bo treba nastopiti še odločneje!

"Da, da, h kmetom sem rekla. — No morda ti delo res ne ugaja, pa saj si se pri očetu tudi nisi mogel kaj takega aučiti. Tako cigansko življenje! Saj že preje ni hotel nič vedeti o tem! Ni mu šlo drugega po glavi kot kako bi sukal lok, razbijal po oroljah ali prepisoval note in zraven ljubemu Bogu kradel čas — in ti si prav ravnokak kakor je bil on. Od potepuha, ki se boji vsakega dela —, Marija!" zakriči. Kakor maček se je deček pognal vanjo jo pograbil za prsi in se zagrizel v njeno obleko: "Moj oče. . . moj oče ne bil nikak potepuh — najboljši, najdražji človek je

bil — in to. . ." Nekdo izmed hlapcov odtrga dečka od spodinje, ki divja od jeze. Brez sape, vsa zaripla in prestrašena vije gospodinja roke nad glavo in kriči: "In tak naj bi prišel v našo hišo! Cela mati je, le pogledajte ga! S teboj bi še kaj lepega doživeli! Mati ničvredna ženska — oče lenuh in postopač — ne, ne, le glej, da se čimpreje poberš od hiše, ti cigan ti!"

Hlapec ga porine proti vratom. "Moj Bog!" vzdihuje Janko in teče ven.

(Dalje.)

V dolinci
prijetni

je ljubi
moj dom.

Pesem žene.

Vital Vodušek.

Cisto res je, le težko se v pesmi pove:
žena sem mestnega delavca; in za vozovi
premog po cestah pobiram. Vedno pa v novi
sklanjam se skrbi: s čim se družina naje!

Kmalu zamažem si ranjene roke s premogom,
mislil s ceste ranjeno dušo stemne.
Jutro za jutrom bije nas, bije gorje,
v njem otopela je vsaka misel za Bogom.

Dom razpada in komaj, da krije nas še, —
trhle stene prijeten so dom za stenice.
Kaj nas še veže? Opoldne si gledamo v žlice.
Da bi ljubili se — kdaj smo se prvokrat že!

V pesmi vam tožim. Morda ne veste, zakaj?
Komaj znam brati: ne vem, kako mrzla je črka,
zato zaupam, da komu na dušo potrka,
da bi odprl v ljubezni nam jo na stežaj.

Kakor že On je včasih prišel med trpeče:
z majhno ljubeznijo je ublažil otroke,
vse nas je združil, — kot da se držimo za roke,
zblížal nas je. Potem je otroško boječe
pravil o Bogu, nebesih, o solncu in zlatu,
da so vse trhle stene se v njem zasvetile,
da so uklenjene duše v nebo se sprostile —
da so se k Bogu vrnile kot k davnemu bratu.

On je prišel kot svetel čudež med nas.
Ves je bil naš; a nihče mu imena ne ve.
Zdaj mu je v dušah zaupljivo zrastlo ime:
Prosi za nas.

Grenak je dom. Grenko materinstvo. Le priče
težkega smo gorja. Morda kdaj prisveti
nova nam milost po Bogu. Da mogla bi peti,
dokler prošnje ime spet Njega nam ne priklíče!

Kakšen je bil Kristus?

P. Bernard O. F. M.

2.

ZDRAVJE, sila in moč — to vse je odsevalo s Kristusove postave, kjerkoli se je prikazal. Tako smo se poučili v našem zadnjem članku. Bolj ko prebiramo svete knjige evangelijev, bolj stopa pred nas — močni Kristus.

Toda razume se, da nas zanima še vse bolj Kristusov značaj kot njegova zunanja postava. Star pregovor pravi: Zdrava duša v zdravem telesu. Čeprav to ne velja vedno in povsod, pri Kristusu gotovo velja. Njegova presveta duša, ki je bila nositeljica Gospodovega značaja, je bila sama še vse bolj polna jakosti in moči nego njegovo zdravo in krepko telo.

Kako krepko so privrela na dan močna čustva Kristusove duše! Hitro in jako je odjaknilo v njej vse, kar se je vtisnilo vanjo iz zunanjega sveta. Ko je videl farizeje, kako so skušali spraviti do veljave svojo navidezno in hinavsko pravičnost, je kar vzkripelo v njem. Kar občuti srce, rado skozi usta gre. Takega človeka se je pokazal tudi Kristus — Bog in človek. Čujmo njegov gnjev, njegov stud nad farizeji!

“Gadja zalega — pobeljeni grobovi — polni kosti mrličev. . .”

Krepak je ta jezik Gospodov. Ne pozna ozirrov in se ne straši onih, ki so imeli v rokah moč in oblast, sami so pa bili slabiči. Videl jim je v duše in poznal v njih grdobjo. Vedel je, da bi ne zalegla dobra beseda. Prijel jih je kot so zaslужili.

Močni značaji tako govore. Ves človeški je Kristus v vlogi nasprotnika farizejev in pismarjev. Nehote se nam mora priljubiti. Vidimo, da je kakor izklesan za vodnika. Za takim bodo silile množice.

Ali ste kedaj videli v gledišču znano predstavo: “The King of Kings”? Ali se spominjate prizora, ko Kristus pride v tempelj in prevrne mize kupčevavcem in menjavcem denarja? Tam ste videli, kako Kristus nežno stopa po stopnicah navzgor in se nalahko dotakne mize za mizo. Tako jih prevrne kot bi bilo treba samo na gumb pristisniti in se druga za drugo zvrnejo na tla. . .

Ali verjamete, da je bilo res tako? Kdo bi se ga potem bal? Kdo bi bežal pred njim? In vendar je rečeno, da jih je pognal ven. Ne, branjevci in menjavci denarja ne beže pred možem, ki nastopa pred njimi z žensko nežnostjo. Uprli bi se mu in namesto njih bi on letel iz tempeljna.

Ko prebiram evangelijsko zgodbo o tem, da je Kristus izgnal one ljudi iz tempeljna, si prizor po pravici takole predstavljam:

Gospod pride pred tempelj in vidi, kaj se ondi godi. Sveta jeza ga pograbi, plane po stopnicah kot vihar — dve, tri stopnice prestopi nankrat — z močjo privihra med skrunjevalce svetišča, udarja na desno in levo, grmi nad njimi s krepkimi besedami in prevrača mize kot da je pridrel od nekod orkan. Nič drugače si ne morem razložiti silne zmešnjave, ki je nastala v tempeljni in poroča o njej evangelijski.

Da, tak je bil naš Gospod, ko je njegovo močno dušo pograbila upravičena sveta jeza.

Toda prav tako naglo so odjeknili v njem vsakovrstni drugi vtisi, prihajajoči od zunaj. In že je imel pripravljeno primerno besedo, pravilno ravnanje. Brez zadrege in premišljevanja je vedel ob vsaki priliki, kaj je treba reči, kaj storiti.

Nekoč so ga hoteli vjeti z vprašanjem, če je postavno, da se daje davek rimskemu cesarju. Imeli so vse naprej uganjeno: če reče, da je postavno, ga bodo obdolžili, da podira Mojzesovo postavo. Če reče, da ni postavno, ga bodo tožili cesarju.

To pot jim torej Gospod ne more uiti. . . In vendar jim je ušel z enim stavkom k večjemu z dvema. “Dajte Bogu, kar je božjega, cesarju, kar je cesarjevega.” Nastala je molk, tuhtali so, tuhtali. Ali se dajo te besede obrniti kot sulica proti njemu? Toda preden so kaj dotuhtali, je Jezus stopal mimo njih, samega sebe gotov, močan in zmagovavec.

Prav tako so krepko in neposredno odjeknili v njem vtisi iz narave. Ljubil je svobodo in lepoto narave, ves je bil vkoreninjen v njej. V njej je iskal oddiha v molitvi in kratkem počitku. Po cele noči je premolil pod sinjim nebom palestinske zemlje. Zvezde so mu kot nebeške lučke migljale v pozdrav.

Iz prelepe narave je nabiral prilike, v katero je povijal svoj božji nauk. Vse polno odnošajev je našel med naravo in človekom. Njegova duša polna močnega zdravja, se je dvigala v pesniške sfere. Prilike o semenu, o kvasu, o ribjem lovu, o smokvinem drevesu in nešteto drugih — ali ni v njih polno pesniškega zanosa?

Kje je klasik ki je kedaj lepše in globlje občutil vtise iz narave kot Kristus, ko je spregovoril one večno lepe besede:

“Poglejte lilije na polju, kako rastejo. Ne delajo in ne predejo, pa povem vam, da še Salomon v vsem svojem veličastvu ni nosil obleke kot ena od njih.”

Moč in sila duše ne pomenita, da Kristus ne bi bil zmožen nežnega in obzirnega čuvstvovanja. Moč se kaže v tem, da je v duši vedno prava mera. Vsak vtis odjekne tako, kot resnično stanje stvari da pričakovati.

Kristus — gromovnik iz tempeljna postane ves nežen in mehak, ko sreča pred najmskimi vrati znani pogreb “Mladenič, rečem ti, ustani,” in ga vrne materi vdovi.

In ko so matere privedle otroke. Apostoli jim branijo. Bati se je da nekaj ne bo prav. Ali se bodo matere užaljane odstranile, ali se bodo apostoli razgrelji do nezmernih besed. Gospod vidi kočljiv položaj, brez obotavljanja s prijazno besedo obe stranki pomiri.

Ob grobu Lazarjevem stoji. Sestrama se v žalovanju trga srce. Prav za prav ni lepo, prehudu žalovati za rajnimi. Ali ju bo pokaral in jima očital, da nimata dosti žive vere? Menda bi se dalo karanje opravičiti. Toda ko srčna bol razjeda srce, ni časa za karajočo besedo. Gospod sam se zamisli v izgubo prijatelja, sam se razjoče. “Jokajte z jokajočimi. . .”

Kako grdo ga je Peter zatajil! Rotil se je bil, da pojde z njim v smrt, pa malo pozneje je prisegal, da ga sploh ne pozna. Kmalu potem sta se zopet videla. Na mestu bi bilo, da bi se v očitanjih razgovoril Gospod. Tako je gotovo pričakoval Peter. . . “Vidiš, nesrečnež, tak si. Saj sem ti naprej napovedal. . .”

Pa Gospod ni rekel tako. Sploh ni rekel besede. Samo pogledal je Petra in dovolj je bilo, več je povedal pogled kot bi tisoč besed. Gospod je poznal potrebo obzirnosti o pravem času.

Zdravja in resnične moči mu je duša vsa polna.

(Konec.)

Umirajoči.

Umirajoči, ki je bil ob spominu na svoje preteklo grešno življenje ves obupan, se ni hotel spovedati.

Sv. Vincencij Pavelski je to zvedel, hitel k njemu in mu rekel: “Brat, ti veš, da je Jezus Kristus zate umrl — in ti dvomiš o njegovem usmiljenju? Ah, kako silno žališ njegovo veliko ljubezen, katero ti je on izkazal.” Nesrečnež je v svoji obupnosti odgovoril: “Hočem umreti in hočem pogubljen biti, da spravim Kristusa v zlo-

voljo.”

“Jaz pa” — je odgovoril svetnik — “te hočem rešiti pogubljenja, da napravim Kristusu veselje.” Potem se je obrnil k okoli stoječim in jih prosil: “Molite z menoj sv. rožnivenec, da po mogočni priprošnji Marije, božje Matere dosežemo spreobrnjenje grešnika.” In Marija je pomagala s svojo priprošnjo pri Bogu. Zakaknjene se je spreobrnil. Spovedal se je svetniku in spokorno umrl.

Rudar.

Po nekih duhovnih vajah mi je pripovedoval mladenič: “Bil sem preje mlačen katoličan. Svojih verskih dolžnosti nisem izpolnjeval, rad sem da čital protiverske liste in iskal družbo brezvernih ljudi. Delala sva skupaj z nekim rudarjem, ki se ni zadovoljil s tem, da je bil sam katolik in srečen, marveč je hotel, da to srečo uživajo tudi drugi. Neke sobote je prišel k meni in mi porinil v žep svoj katoliški list. “Ohrani to zase”, sem mu rekel, “takih budalosti jaz ne bom čital.” On na to: “Le obdrži si, le, mogoče, da boš ob pri-

liki utegnil prebrati.” Nisem čital tega, a drugo soboto mi je prijatelj zopet vtaknil svoj časopis v žep, ne da bi se kaj zmenil za moje zasmehovanje. Nekoč pa sem vendar segel v žep in začel čitati list. Bilo je zanimivo, zajelo me je. Od takrat sem prostovoljno jemal list in ga vsega prečital. Polagoma sem se prepričal, da moram zopet začeti živeti kot pošten katoličan. Prišel sem k duhovnim vajam in ne morem vam dopovedati, kako sem zdaj srečen.

Drobiž.

p. Hugo.

STRIC SAMOV PRAVNUK — NOVOMAŠNIK.

Dne 18. jun. je v Philadelphiji zapel svojo novo mašo Rev. Albert Wilson Perron C. M., ki je po materini strani v sorodu s "Stricem Samom". Bil je prastric novomašnikove stare matere. Ob tej priliki je časopisje pogrelo zgodovino "Strica Sama", ki ga danes često istovetimo z Ameriko. Vse ga, po imenu tako dobro pozna, kot otroci Santa. Saj nihče ne stopi tolikokrat pred nas, v svoji pestri, zvezdnati obleki, kot bi bil z Egipčevskim Jožefom v sorodu. Malo pa jih je, ki bi

vedeli, kdo je pravzaprav ta "Stric Sam". Njegovo pravo ime je bilo Samuel Wilson. V bojnem letu 1812 je on dobavljal ameriški armadi provijant. Njegov žig pri teh pošiljateljstvih je bil U. S. Seveda je to pomenilo United States, kar so pa hudomušneži brali "Uncle Sam". A "Stric Sam"-uel Wilson je bil kmalu pozabljen. Pod tem imenom je zdaj po vsem svetu znana ameriška vlada, da Amerika sama.

NAŠE KATOLIŠKE ŠOLE.

Kot je razvidno iz zadnje statistike zasebnih šol, ki jo je izdal državni urad za vzgojo, katoličani glede teh vse druge vere skupaj daleč nadkriljujemo. Takih zasebnih šol je v deželi vseh skupaj 6815. Katoliška cerkev jih sama vzdržuje 5954, vse druge vere in cerkve skupaj tedaj samo 861. Katoliške šole, samo ljudske, obiskuje okrog 2 milijona, one drugih ver le 72.277. Če imamo pred očmi, da šolska vzgoja vsakega otro-

ka državc na leto stane \$90, vzgoja otrok v župnijskih šolah pa nobenega centa, lahko zračunamo, da katoliška cerkev s svojimi šolami državi oz. davkoplačevavcem na leto prihrani 180 milijonov dolarjev. Kljub temu pa ne manjka takih, ki so jim zasebne, verske šole, zlasti katoliške, trn v peti, ki bi ga rajši danes izruvali iz državnega telesa kot jutri, čeravno vedo, da bodo morali tudi v lastni žep globlje poseči, ako jim to uspe.

ZVESTO ZA BOLJŠEVIKI.

Posamezniki predsedniki mehiških držav se kar kosajo med seboj, kdo bo bolj zvesto pobiral stopinje za ruskimi boljševiski. Ni jim zadosti, da so vero in Cerkev domala izrinili iz javnega življenja, ampak jima sledijo celo med štiri stene zasebnih domov. Tako je predsednik države Tabasco, Garrido Ganabal uradno prepovedal po zasebnih stanovanjih obešati svete podobe. Uniformirana in tajna policija stiče po privatnih stano-

vanjih in odstranja svete podobe. A za protiverski radikalizem je izval verski radikalizem. Mnogi, ki so bili prej versko mlačni, da celo ateisti, se vračajo k praktični veri. Drugi, ki jim ta borba že preseda, a si ne morejo drugače pomagati, zapuščajo svoje domove in se izseljujejo v sosedne države, ki jim Boga vsaj v hišnem kotu pri miru pustite. Tudi ta protiverski lok, če ga bodo le preveč napenjali, bo enkrat počil.

JUBILEJ ODPRAVE SUŽENJSTVA.

V znameniti londonski Kensington dvorani so nedavno praznovali stoletnico, kar je Anglija v svojih dominionih odpravila suženjstvo. Glavni govornik je bil liverpoolski nadškof Msg. R. Downey. Prav za prav je sramota za Anglijo in ves ostali svet, da se je obhajala še stoletnica. Obhajati bi se morala 1900 letnica. Kajti ko je pred 19 stoletji prva kaplja Rešnje Krvi porosila Kalvarijo, je bila plačana svoboda za ves člo-

veški rod, duhovna pred vsem, a tudi telesna. A kot je drugi govornik na tej proslavi, Rev. Arthur Hughes povedal, je bilo še pred 170 leti v samem Londonu nad 20.000 sužnjevi iz kolonij. To pač ni v čast Angliji. Celó danes, kot se je ob isti priliki ugotovilo in povdarilo, je po svetu še okrog 5 milijonov pravih sužnjevi. Ta jubilej je bil obenem katoliški protest in program za odpravo suženjstva na celi črti.

POLJSKI ATEISTI NA DELU.

Poljaki so splošno globoko veren narod. A ateistični val, ki pljuska preko mej Rusije, je tudi nje zajel. Toda ker je njegovim apostolom v Poljski sami grozdje vendar še malo prekislo, da bi mogli razviti nemoteno propagando, so si poljski ateisti izbrali Pariz za svojo agitacijsko centralo. Kot poroča poljski izseljeniški misijonar iz Pariza, obstojajo po vseh tamkajšnjih poljskih naselbina ateistične celice, ki po boljševiskem vzorcu snubijo izseljence za brezboštvo. Tako

hočejo vzgojiti zadostno število apostolov ateizma, a dobo, ko se bo tudi v domovini posrečil majati vero. Ni častno za Francijo, da nudi zatočišče vsem evropskim prevratnim elementom. Kakor smo jim Jugoslovani kot svoji zvesti in močni zaveznici hvaležni, da brani našo domovino pred italijanskim apetitom, ki bi nas brez njenega varstva že požrl, tako jo odklanjamo kot domovino in patrono framazonstva, ki je našo domovino pogljal na križevu pot.

Mala Cvetka, sv. Terezija.

Privedil P. B. A.

Osmo poglavje.

PAVLINA V SAMOSTAN — TEREZIKA ZBOLI.

BLIŽAL se je čas, ko se je bilo Tereziki ločiti od svoje "male mamice" Pavline. Že takrat se je Terezika zavedala, koliko hvaležnost je dolžna tej svoji sestri. Zato jo je novica o bližajočem se Pavlininem slovesu od doma pretresla do dna.

Nekoč se je mala deklica mirno učila v svojem kotičku prostorne sobe. Nekaj časa se ni menila za šepetajoč pogovor, ki se je pletel med Pavlino in Marijo v drugem koncu sobe. Nehote je pa menda Marija spregovorila preglasno in Terezika je vjela nepričakovane besede:

"Sestrica draga, nikoli še nisva bili ločeni druga od druge. Kaj naj vendar počnem brez tebe, ko se boš zaprla h karmeličankam?"

"Ne govori tako," je nalahno karala Pavlina. "Tega ne prenesem. Saj veš, da se samo zavoljo Boga poslavljam od doma. Nikoli in nikdar bi ne imela poguma, pustiti dom in domače, ako bi ne šlo za to, da postanem nuna. Tolažiti bo morala otroka," je dostavila z ukradenim pogledom proti Tereziki, "njej bo zelo hudo. Silno je navezana name."

Nastal je kratek molk, nato je Pavlina nadaljevala: "Ravno sem bila pri materi prednici. Najbrž bom vstopila že prihodnji mesec."

Pri teh besedah je Terezika odložila pero, zakrila obraz z rokama in se spustila v viharen jok.

Sedaj je Pavlina spoznala, da je Terezika slišala pogovor. Prihitela je in si jo vzela v naročje. Skušala jo je potolažiti. Terezika jo je tesno objela in ji očitajoče govorila: "O, Pavlina, ali ne veš več, kaj si mi obljubila? Da me boš počakala in me vzela s seboj v samoto. Saj bom kmalu dovolj velika."

Pavlina je pričela razlagati, kako žive v Karmelu. Tak samostan da je kakor velika puščava sredi mestnega življenja. Kdor vstopi v tak samostan, ne pride nikoli več ven. Tudi zunanji ljudje ne smejo notri. Nune smejo le redko s kom govoriti in že to le skozi zaprto železno lino. Vsaka nuna ima svojo majhno sobico, v kateri dela in moli. Postelja je iz samih desk in slame. Tudi namesto stola in mize so tam notri le pre-

proste deske. Tudi hrana karmeličank da je jako preprosta in mesa ne jedo celo življenje.

Tako je skušala Pavlina dopovedati Tereziki, da življenje karmeličank ne bi bilo zanjo. Toda Terezika je bila vsa navdušena za tak način življenja. Dejala je, da vse tisto zadostuje tudi zanjo, zakaj manj ko človek ima, bolj srečnega se počuti. Ta pogovor s Pavlino je premišljevala od takrat dan za dnem in kmalu ji je bilo popolnoma jasno, da tudi njo kliče Bog ravno v Karmel. . .

Pavlina ji je morala obljubiti, da je bo povedla k materi prednici, če morda ne bi sprejela takoj tudi Terezike. Toda prednica je dejala, da na noben način ne sprejemajo deklic, ki so stare šele devet let. Treba da bo čakati najmanj do šestnajstega leta. . .

Končno je prišel dan Pavlininega slovesa od doma. Bilo je 2. oktobra 1882. Medtem ko je oče spremljal Pavlino v samostan, so šle druge sestre k sv. maši in še drugi sorodniki ž njimi. Bilo je toliko joka, da so vsi ljudje gledali na to žalostno skupino. Toda kljub temu Terezika ni mogla ustaviti potoka svojih solza. Bila je tako silno potrta, da se je čudila, kako more solnce na tak strašni dan tako prijazno sijati izpod neba...

Popoldne je smela sama iti na obisk k Pavlini, ki je sedaj že nosila ime sestra Agneza Jezusova. Namesto tolažbe je pa našla novo žalost, ko je videla, da sme govoriti s Pavlino le skozi zaprto lino. Saj je bila vajena po cele ure govoriti s Pavlino z obličja v obličje in ji zaupati največje skrivnosti srca: kako zelo da ljubi gospoda Boga in koliko "dejanj" je že naredila za Jezusa tisti dan. Sedaj je razumela, da so tisti časi minuli za vedno in da Pavlina ne bo mogla več poslušati njenih skrivnosti.

Toda čeprav jo je vse to pretresalo do dna, je vendar skušala biti mirna in prijazna do vsakogar. Trpela je sama v sebi. In ravno to je izpodjedalo njeno zdravje, da jo je kmalu napadel glavobol, ki cele mesece ni odjenjal noč in dan. Naraščal je do take višine, da so vsi mislili: Terezika bo morala umreti. Celozdravniki so izjavili, da so ji ure štete.

Tako se je bližal dan, ko je imela biti Pavlina preoblečena za nuno karmeličanko. Čeprav je bil tisti dan v mislih vseh Martinovih, so vendar vpričo Terezike strogo molčali o tem, ker so bili prepričani, da deklica ne bo mogla z doma takrat. Zato so mislili, da bi jo pogovor o tem samo še toliko bolj mučil. Toda Terezika je bila pri sebi trdno prepričana, da ji bo Bog dal milost, da bo mogla biti takrat pričujoča pri slovesnosti dobre Pavline.

Ni se varala. Vsem se je zdelo na moč čudno, toda res je mogla Terezika tisti dan v samo-

SMEHLJAJ NAŠE LJUBE GOSPE.

Martinova družina je imela po davnih sorodnikih podedovan kip Matere božje, ki so ga vsi zelo visoko cenili. Ni bil velik, toda zelo težak, menda iz živega kamna izklesan. Od nekdanj so jutranje in večerne molitve opravljali skupno pred tem Marijinim kipom. Šmarnična pobožnost je vsaki majnik našla ta kip ves v belem cvetju. Zlasti Terezika je bila skrbna za lepoto tega kipa in je prinašala novih in novih cvetlic. Kadar se ji je posrečilo, da je prav po svojem okusu okrasila Marijino podobo, je od veselja ploskala pred Marijo in poskakovala od radosti.

Med Terezikino boleznijo so opravljali na čast Materi božji osebno devetdnevnic. Toda rav-

TEREZIKA SE PRIPRAVLJA NA PRVO SVETO OBHAJILO.

Hitro po tem čudežnem ozdravljenju je šla vsa družina na obisk k prijateljem v Alençon. Vsepovsod je bila Terezika deležna vseh mogočih pozornosti in vsak ji je dokazoval naklonjenost po najboljših močeh. Kako hitro se ob takem ravnanju razvadi in prevzame desetletna deklica. Ali Terezika je bila komaj prestala težko bolezen in to je mnogo pripomoglo do njene resnosti in zbranosti. Nič se ni prevzela. Prav dobro je razumela, kako prazno je vse človeško dobrikanje in da je vse na svetu res gola nečimernost. Zato si je želela čim prej nazaj domov, da bi se pričela z vso resnostjo pripravljati na prvo sveto obhajilo.

Kako iskreno je koprnela po srečanju z Gospodom v podobi svete Hostije! Že ko je bila prav majhen otrok, je imela navado prositi domače, naj ji prinesejo od maše "malega Jezusa". Zelo je želela, da bi mogla prejeti prvo sveto obhajilo obenem s Celino, ki se je bila pod vodstvom Pavline pripravljala za to. Toda ni ji bilo dovoljeno. Svojo iskreno željo je nekoč na prav posebno viden način razodela. Na sprehodu je bi-

stan in je še enkrat videla svojo "malo mamico". Pavlina je imela na sebi prekrasno obleko Kristusove neveste in Terezika je smela zopet enkrat v naročje svoje druge mamice in je bila deležna od nje vseh mogočih ljubeznivosti.

Ali že drugi dan se je bolezen ponovila z vso močjo. Nobeno zdravilo ni pomagalo. Sestre so bile neprestano okoli nje in ji stregle kot morejo le ljubeče sestre. Ali Terezika je bila mrtva za vse prizadevanje domačih. Bilo je videti, da je njena rešitev nemogoča brez čudeža od zgoraj.

no v nedeljo 13. maja 1883, ki je padla med ono devetdnevnic, je bila Terezika posebno slaba. Marija je bila prepričana, da deklica umira. Pa se je vrgla pred Marijino podobo in je molila tako iz globokega srca, kot more le mati, ki se bori z Bogom za življenje dragega deteta. Leonija in Celina sta se pridružili Mariji in vse skupaj so oblegale nebo za milost Terezikinega ozdravljenja.

Naenkrat se je zdelo, da je Marijin kip oživel. . . Naša ljuba Gospa se je približala bolniški postelji. Obličje ji je bilo nepopisno lepo, prijazno se je nasmehljala Tereziki. Bolnica je občutila smehlaj kot solnčni žarek iz nebes. V tistem hipu so izginile bolečine in Terezika je vedela, da je ozdravljena.

lo, ko so srečali gospoda škofa. Terezika se je brž spomnila, da bi morda visoki gospod dal zanj posebno dovoljenje. Čeprav je bila po naravi precej boječa, se je v tistem hipu vendar odtrgala od družbe in stekla proti škofu, ali Marija je bila urnejša in jo je potegnila nazaj. Spomnila jo je na to, da so jo doma vedno učili, naj nikar ne prosi zase posebnih pravic, temuč naj se ravna po navadi drugih ljudi. Terezika se je vdala in čakala še dolge mesece, preden je napočil njen najlepší dan.

Terezikina priprava na prvo sveto obhajilo pa ni bilo samo v tem, da se je učila katekizma in veliko molila. Poleg vsega tega je pomnožila zlasti svoja vsakdanja premagovanja. Tako je na primer zelo rada prebirala dobre knjige. Po cele dneve bi bila hotela presedeti ob njih. Toda po dogovoru s sestrami si je vzela za branje samo pol ure na dan. Ko je čas potekel, je brez obotavljanja zaprla knjigo, pa naj je bila tudi sredi najbolj zanimivega branja.

Nekoč je oče govoril s Celino, da se bo učila

risanja in slikanja. Celina je namreč imela za to poseben talent in je res postala prava umetnica v slikanju. Naenkrat se je oče obrnil do Terezike in ji rekel:

“Kaj pa ti, kraljičica moja, ali bi ti tudi rada slikala?”

Terezika je imela prav isto željo kot Celina. Že je hotela vsa vesela odgovoriti očetu, da bi tudi rada slikala, pa jo je prehitela Marija z opazko:

“Ni vredno. Terezika nima osebnega talenta za to.”

Samo besedice ugovora je bilo treba, pa bi bilo Tereziki ustrezno. Toda premagala se je in ni zinila. Na tihem je darovala Jezusu novo veliko “dejanje” in molčala. Tako je postala Celina umetnica v slikanju, Terezika pa ne. . .

Po Pavlininem odhodu je Marija postala Terezikina “mala mamica”. Pogosto jo je vzela na kolena in ji govorila pristrčne besede o prvem svetem obhajilu. Pravila ji je, da je vsa sreča življenja odvisna od tega, kako bo prejela Jezusa prvokrat. Razlagala ji je tudi veliko vrednost trpljenja. Tereziki je šel ta nauk tako do srca,

da je zahrepenela po trpljenju in sklenila, da bo dala Bogu vsak mogoč dokaz svoje velike ljubezni do njega.

Takrat je Terezika začela “premišljevat”, to se pravi, moliti iz svoje lastne duše brez zunanjih pripomočkov. Pogosto se je umaknila v samotno sobo, se skrila za zaveso in presedela po cele ure zatopljena v svoje posebne misli. Ko so jo vprašali, kaj dela, je odgovarjala, da “misli”.

In kako je “mislila”?

“Komaj enajst let sem stara, pa sem že izgubila mater, izgubila Pavlino in kmalu bodo šle še druge sestre. Življenje je res čudno kratko in nezanesljivo, le nekaka čakalnica, kjer sedimo in čakamo, da pride na nas vrsta in se pokažemo Gospodu. Ne bom zapravljala življenje v praznih stvarih. Skušala bom ohraniti dušo vso lepo in čisto, da bom dobro pripravljena za prihod Večnega.”

Čeprav se je mnogo bavila s takimi mislimi, je ostala pri vsem tem otrok.

(Dalje.)

Glasovi od Marije Pomagaj

P. Hugo.

1. O DNEVIH KI SO ZA NAMI.

Slovenski klub, ki so ga organizirali vrli Chicažani, da bi bil posetnikom svetovne razstave ob priliki Jugoslovanskega dne v pomoč, je pogodil jako srečno misel. Na svoj program je dal tudi romanje na naše Brezje. Gotovo je marsikaterega ravno ta točka dvignila, da je prišel tiste dni na razstavo. Za romanje je bil določen 4. julij. Par dni prej se je zdelo da ne bo nič z njim. Po dolgi suši, ki je skoraj docela uničila vso bujno pomladno rast, je prišlo tako strahovito neurje, kakršnega mi v skoraj desetih letih tukajšnjega bivanja še nismo doživeli. Že v noči 30. jun. do 1. jul. je hrul preko nas vihar, ki je drevje podiral. Vmes pa seveda grom in strele in nalivi. Dežja smo bili kajpada veseli. Še premalo ga je bilo. Široke razpoke zemlje so ga še klicale. A smo mislili, da se je za nekaj časa znorelo. Toda koj sledečo noč je prišlo še vse hujše. Noč je postala kot dan, od samega nepretrganega bliskanja. Nato pa prihruje od severa ciklonu podoben orkan s točo. V strahu smo čakali, kdaj bo zabreščalo in vrglo samostan s cerkvijskega temeljev. Hvala Bogu, da se to ni zgodilo. Mislili smo, da bomo drugo jutro našli na naših gričih spečo kralj Matjaževo vojsko, vsa drevesa na fleh drugo čez drugo. Kar presenečeni smo

bili, ko je bilo vse že pokonci, samo okleščeno. Največ škode je naredila toča. Na brajdi je malo jagod ostalo neranjenih. Koruza je bila vsa razčesana. In še so se podili nizki oblaki ter obetali nove nalive.

Spričo takega vremenskega stanja smo mi že črtali napovedano romanje s svojega programa. Toda nepričakovano se je v pondeljek obrisalo in za torek 4. jul. obetalo najlepši dan. Zato smo šli hitro na delo, da obvežemo rane, ki jih je neurje napravilo. In res 4. jul. je bil dan kot nalašč za romanje. Ne sigurno lep, ne prevroč ter poln očiščenega in osveženega zraka. Prot' deseti se je začela viti procesija avtomobilov na hrib. Za njimi so prišli natrpani trčki iz Chicage. Ob 10. je bil prostor pred groto, kjer je bila sv. maša domala napolnjen. Med sv. mašo, ki jo je imel naš samostanski predstojnik Rev. Benedikt Hoge, prov. komisar Very Rev. Bernard Ambrožič pa dnevu primeren, lepo zamišljen govor, so se ljudje tako taktno obnašali, da smo bili res veseli. Vsi so bili ob groti in sledili sv. opravilu. Tega doslej v svojo veliko žalost nismo bili vajeni. Česte nas je bolelo, ko smo gledali kako mnogi med sv. mašo po hribu pohajajo. Zdaj smo veseli, ker vidimo, da si ljudje dajo dopovedati, če se jim v primeru besedi da primerna navodila,

kar je govornik storil. Želimo in prosimo, da bi tudi zanaprej tako ostalo.

Popoludne pa je še bolj oživel srednji hrib, kjer je prostor za telesno razvedrilo. Že v zgodnjih jutranjih urah so trije jolietški Belokranjci zakurili ogenj. Na programu je bilo namreč pečenje janca. To je umetnost, ki jo razumejo samo Hrvati in njih bližnji sosedi Belokranjci. Kar štiri so vrteli nad žrjavico in še so prerokovali, da bo premalo. In res je bilo. Seve pivo, ki se je prvič v širjem obsegu točilo v “Okrepčevalnici”, zahteva fundament, še bolj pa tak fundament zahteva piva “Slovenski klub”, ki je imel vse to v svoji režiji in oskrbi, je bil videti prav zadovoljen, ko je prazne sode drugega za drugim valil v kot.

Sem od katoliškega shoda še ni bilo tako pisane družbe na našem hribu, kot ta dan. Videli smo zastopnike od New Yorka do San Francisca. Zanimivo je bilo videti, kako so si stiskali roke znanci, ki se že dolga leta niso videli. Iz iste župnije, iste vasi v starem kraju, se pozneje niso več sešli. Tu so se našli in v prijetnem razgovoru v senci hrastov pogrevali mladostne spomine. Se razume, da so bili tega veseli in zagotavljali, da bodo zopet prišli. Opazili smo tudi odlične goste, ki bi jih težko vse našli. Naj omenimo le nekatere. Došli so vsi trije gospodje iz Joliet

več glavnih uradnikov KSKJ., kot Mr. Frank Opeka, njen predsednik, Mr. Jos. Zalar, glavni tajnik, Mr. Louis Železnikar, glavni blagajnik. Kmalu popoldne se je prismehljal k bari slavček Mr. Šubelj, v družbi svojega prijatelja Mr. Metoda Končana iz New Yorka, Mr. Jos. Grdina iz Clevelanda; nas je že prejšnji dan obiskal in ostal pri nas. Idealna duša, mož poštenjak, ki je hotel narediti pravo starokrajsko romanje. Bilo je tudi več drugih Clevelandčanov a njih glavni kontigent se je ustrašil. Menda je mislil, da bomo po maši zapeli cesarsko pesem. Kratko, prav lep dan je bil to, ki bo mnogim ostal v prijetnem spominu.

Slededeo nedeljo 9. jul. pa so poromali semkaj čičaški Mohorjani, to je krajevno podporno društvo sv. Mohorja. Tudi oni so hoteli biti ne samo piknikarji, ampak tudi romarji. Zjutraj vreme ni najboljše kazalo, vsaj v Chicagi ne. Zato se jih je nekaj ustrašilo. Mi pa smo vedeli, da bo lep dan. In je bil. Ker je društvo prišlo korporativno, z zastavo, je bilo pred cerkvijo slovesno sprejeto. Sv. maša s primernim nagovorom in slovenskim petjem, ki ga je vodil pomnoženi sesterski zbor je bila ob 9. po starem času. Po skupnem kosilu društvenikov v romarskem domu so bile ob 2. pete litanije in blagoslov. Sesterski zbor je zopet lepo odpeval. Bilo je kot bi bili na starokrajskih Brezjah. Prej in potem so društveniki in drugi romarji srkali svež zrak na gričih in še kaj drugega zraven. O mraku so se razigrane volje vračali domov. Naj Mohorjani tudi zanaprej pri tem ostanejo. In še druga katoliška društva naj se jim pridružijo. Oba sta potrebna piknika, duša in telo. Zanaprej ga naj ima duša ki ima prednost pred telesom pri sv. maši, potem pa telo na hribu.

2. O DNEVIH, KISO PRED NAMI.

Prav za prav bodo nekateri že za nami, ko hote vi to brali. A ta čas ko to pišem, so deloma še pred nami. Prihodnjo nedeljo 16. jul. je napovedan pri nas piknik društva sv. Štefana iz Chicage. Ti so že naši stari znanci. Že takoj prva leta so za ta svoj dan radi pohiteli k nam. Zadnja težka leta depresije, ki so tudi piknike pritisnila k tlom, jih ni bilo. Komaj pa je zasi-

jala zarja boljnih dni, so se zopet odločili, da se vrnejo k prejšnji navadi. Ker je društvo močno in priznано dobro organizirano, tako da so njih prireditve vedno zelo dobro obiskane, pričakujemo, da bo zopet živahno pri nas.

Za 30. julij pa je določen Baragov dan. Ni nam še znan natančni program, ki ga je za ta dan zasnovala prirediteljica Baragova Zveza. Da bo pa lep in zanimiv, priča že to, ker bo nastopila slavna jolietška mladinska godba in kot čujemo tudi njena mlada posestrima iz Chicage. Glavni govor med sv. mašo - groti bo imel Rev. Odilo, glavni tajnik Zveze. Upam, da bom mogel prihodnjič poročati, da je Baragov dan zakuril med nami nov kres navdušenja in dal novo pobudo k delu za njegovo altarsko čast.

In danes vam morem z gotovostjo reči, da bomo zadnjo nedeljo avgusta t. j. 27. slovesno blagoslovili našo groto. Ne bom se spuščal v podrobn program, po katerem se bo blagoslov izvršil. To bote zvedeli potom dnevnega časopisja. Razume se pa, da bomo skušali to slovesnost kar nialenše organizirati. Da ne bo brez hurske procesije z lučkami se posebe razume. Le podčrtajte to nedeljo v svojem koledarju, da se ne bote kje drugje uđinjali. Upamo, da vam ne bo žal.

3. ŠE O TEM IN ONEM.

Deseto leto teče, kar stoji naša cerkvičica. Nekam počrnela je že. Klicala je po prebarvanju. Nič kaj radi nismo čuli tega klica v teh časih, ko se komanj rinemo naprej. Pa smo nazadnje le spravili barvo skupaj. Delo je pa za Bog plačaj prevzel Mr. Anton Bogolin s svojim sinom za "Boglonaj". V najhujši vročini sta delala z vstrajnostjo kot bi imela po \$2 na uro. Zdaj je cerkvičica veliko bolj svetla in lična. Naj njima in celi blagi družini Bog na Marijino priprošnio obilo povrne nemajhen trud, ki ga je delo zahtevalo.

Preden bote to brali pa bomo imeli na hribu pod groto že pitno vodo, če nas računni ne ogoljufajo. Voda bo z najnižimi stroški speljana od spodaj gori, kot bi zgoraj vrtali. Ko to pišem, P. gvardijan s svojimi delavci koplje kanal za polaganje cevi. Potem bota vrtiček okrog grote in pokopali-

šča tudi v najhujši suši zelenici s cvetjem okrašeni. Tako gre vendar naprej sicer počasi, a sigurno.

V tej sezoni imamo precej obiskov. Tisti naši prijatelji, ki so doslej poznali tukajšnje Brezje le po raznih opisih, se radi poslužijo prilike, ki jim jo nudi čičaška razstava, pa pridejo še sem pogledat, če je res tako, kot se bahaemo. No, kolikor sem jih jaz slišal, so vsi priznali, da nisem hodil v "farbar-ko" šolo. Nekateri so celo izjavili, da je lepše kot so si predstavljali. Med oddaljenimi gosti, na katere sem navel so bili: Mr. Dobravec in Mrs. Markovič, znana veljaka iz Frontenaca, Kans., Mr. Joe Spiller iz Pueblo, Colo. z Mr. Andrew Spillerjem iz Chicage in družini, Mrs. Frances Starman iz Alix, Ark., naša dobrotnica Mr. Matt Uleša iz Ironwood, Mich. Tudi Rev. John Blažič, župnik v Uniontownu, Pa. srebrnomašnik ter Rev. John Novak, ki mu bodo tudi letos soletji srebrni tnašniški venec, sta nas obiskala. Bilo je pa še več drugih, ki jih nisem poznal, ne oni mene. Kajti pri nas smo samo zjutraj in zvečer gospodje, čez dan pa delavci. Večkrat je odirčal tudi avto k onem. Bice smo delali vsak v svoji delavski obleki. Ogleдали so si groto, gledali nas, a ker je bil vsak zamazan in zagorel, so si mislili, kdo ve, kod so te bume pobrali, na so zopet odšli, ne da bi vedel kdo so in odkod. Mene je neka žena, ko sem na pokopališču delal, vprašala, če sem jaz mož te in te. Mislil sem ji reči, da imam že dosti pokore, pa bi bila morda zamerila. Sicer me je po času takoj spoznala.

Nazadnje bi bilo pa za kroniko vendar zanimivo vedeti, kdo je vse obiskal naše Brezje. Zato bodo zanaprej tako v samostanski sprejemnici kot v romarskem domu na razpolago romarske spominske knjižice, kamor bo vsak, ki bo prišel sem, lahko zapisal svoje ime. Ko pridete, kar recite naj vam dajo knjižo. Te romarske spominske knjižice bodo pozneje v naši samostanski knjižnici vrtve priče slovenske prošlosti našega Lemonta, obenem pa zgodovinski spomeniki onim, ki so imeli srce zanj.

Končno: Na svidenie na naš dan blagoslovljenja grote 27. avgusta!

PESEM OTROKA.

Vitel Vodušek.

Moj mali bratec je bil slep
in kmalu potem je umrl.
In nihče ni videl, kako je lep,
saj oče je krsto zaprl.

Jaz sem odkril jo in vanj sem strmel:
kako je bil suh in lahak,
kot da bi komaj na svet prišel.

A ko sem skrivaj ga poljubil,
imel je v ustih okus grenak, —
še v smrti ga ni izgubil.

Mogoče sedaj bom še jaz oslepel,
Pa saj se bom kmalu privadil:
na grobu njegovem zvesto bom sedel
in mehko travo bom gladil. . .

REŠENI?

Napisal: Bengalski misijonar.

"Kaj mi koristi cerkev, če mi misijonarji pomro!" mi je odgovoril kalkutski nadškof, ko sem ga prosil, da bi v Bošontiju zgradili najprej cerkvice. Bil je v Bošontiju in je videl, kako bedno živimo, takorekoč brez strehe in ognjišča. Zato je odredil, naj takoj začnemo z zidavo misijonske postaje.

Toda kako, s čim? Darovi, ki smo jih ob tem času dobivali, niso zadostovali niti za najpotrebnejše misijonske izdatke. Porabili smo samo za 15 katehistov, po 5 dolarjev za vsakega, svojih 75 dol. na mesec; za sirotišče s 50 otroki (po 2 dolarja za vsakega) skupaj 100 dol.; za pet učiteljev, čez 7 dol. za vsakega, znaša 35—40 dol. na mesec; vsak mesec vsaj ena nanovo pridobljena vas, kjer je bila potrebna kapelica za najmanj svojih 35 dolarjev; potem prostor za pokopališče kakšnih 20 dolarjev za vsako vas. Tako so rastle stroški za te in še sto drugih potreb, da še danes s 350 dol. na mesec komaj izhajamo. To je najmanj kar potrebujemo, če naj z začetim delom napredujemo. Odpustiti katehiste, bi bilo bolj pogubno, kakor pa n. pr. v krščanskih krajih odsloviti vse veroučitelje; kajti pri Vas doma starši lahko pouče otroke, tu pri nas v Bošontiju pa je to nemogoče, ker je takih staršev tu še zelo malo, ti pa ki so, sami nič ne znajo. In bošontski misijon ni samo ena vas, temveč obsega več sto na vse štiri vetrove razkropljenih vasi. Odpustiti učitelje, zapreti šolo in sirotišče bi pomenilo deblu korenine posekati, misijonu pa odvzeti vsako nado za bodočnost.

A kdo nam je dajal teh 350 dolarjev na mesec? Precej so prispevali plemeniti dobrotniki v domovini, in tudi iz drugih krajev sveta so prihajali darovi; Amerika ni zaohtajala za njimi. Posebno se so odlikovali naši mladi pomožni misijonarji in misijonarke z milijoni molitev in žrtev v prospeh misijona darovanih. To nam je naklonilo nebroj v milosti in tudi dobrotnikov. Izredno veliko smo prejeli darov raznih društev in posameznih plemenitih sre! Kako smo jim misijonarji za vse to hvaležni. Nikoli nanje v molitvah ne pozabimo. Nič čudnega ni, če očiten božji blagoslov spremlja to naše skupno prizadevanje. Kapljica za kapljico in nastalo je morje milosti, ki poplavlja Bengalijo. Bengalija se obrača h Kristusu, kakor nikoli poprej. Večni Bog bo vsem, ki imajo pri tem kakršnekoli zasluge, tisočero povrnil.

Ko smo nadškofu rekli, da komaj živimo, kako bi potem mogli še zidati? nam je odgovoril, naj se obrnemo na redno sestro Male sv. Terezije v Lisijeju. In res, ta nam je poslala prvi večji dar za novo postajo. Pisala je: "... Ostalo bo oskrbela moja sestra. Križi in velike žrtve Vas

čakajo, a dobili boste vse, kar bo treba." — Z zaupanjem smo začeli zidati. Res križev in težav je bilo dosti, tudi solza. Zidati v močvirju ni lahko, pa tudi poceni ne. Pa ni šlo drugače. Občutili smo pomoč Male sv. Terezije. Kolikor smo ravno trenutno rabili, toliko je nadškof za nas dobil darov iz Amerike, Belgije, Francije. Včasih nam je sam izrazil svoje začudenje nad tem.

Danes misijonska hiša in šola stojita. Glavna zgradba je lepa in prostorna. Štiri sobe ima, za vsakega treh misijonarjev po ena, četrta je lekarna, skladišče za cerkvene potrebščine itd. . . . Hodnik, ki obdaja zgradbo na zunaj, smo na dveh straneh pregradili. Tako smo dobili na eni strani majhno, ozko kapelico, kjer je Presveto ponoči; na drugi strani pa je sobica za goste, kadar kakšen drug misijonar zaide na to stran sveta.

A zakaj smo zidali misijonsko hišo tako, da je tudi za indijsko oko čim lepša? Iz ugodja? Nikakor! Bošonti so misijonarji že trikrat zapustili. Ljudje nam zaradi tega niso kaj zaupali in so govorili: "Kaj bi postajali katoličani, ko boste pa tudi vi nekega lepega dne streho na hrbet naložili (bengalski način govorenja) in nas zapustili! Dokler ne boste lepe hiše postavili in se v njej za stalno nastanili, Vam ne bomo verjeli in zato tudi vaše vere ne bomo sprejeli." Kaj smo hoteli? Podvzivali smo se z zidavo in se potrudili, da smo postajo zgradili tako, da je že na zunaj privlačna. In res, odkar stoji, je nezaupanje izginilo. Ljudje nas imajo za svoje, to pa je prvi korak k izpreobrnjenju Bengalcev!

Mala sv. Terezija nam je zgradila to lepo misijonske stanovanje in ga je tudi popolnoma izplačala. A ko bi zdaj potrkala na plemenita srca po širnem svetu, da bi nam pomagali postaviti še njej posvečeno misijonsko cerkev v Bošontiju. In potem predvsem še, da bi mogli razširiti naše delovanje. Žetev je velika. . . ogromna. . . ! Ko bi mogli vzgojiti in zaposliti vsaj še 15 katehistov, vsaj pet učiteljev za vaše šole, vsaj še kakšno kapelico več v nanovo izpreobrnjenih vaseh! Žalibog pa, namesto da bi napredovali, v sedanjih težkih časih krize, ki je ves svet zajela, komaj vzdržujemo še to, kar je že v teku. Ali naj se začnemo umikati? Priznati moramo, da smo bili radi pomanjkanja že enkrat prisiljeni odpustiti več katehistov in učiteljev; na največjo škodo toliko duš, ki se žele izpreobrniti. — Bengalija je naš misijon, ki res odvisi od milosti naših prijateljev.

N.B. Če bi kdo želel kakšnih podatkov ali kaj podobnega, naj se izvoli obrniti na Rev. S. Poderžaj S. J., St. Mary's, Kurseong D. H. Ry, British India in se mu bo z vso prijaznostjo ustreglo, kolikor je pač mogoče.

Z JEZUSOVIMI OČMI GREDO

Bengalski misijonar.

Misijonski darovi!

Mnogi se spodtikajo in pravijo: Zakaj bi pomagali tistim divjakom tam v Indiji? Kaj nimamo dovolj revežev doma?

Gola resnica! Toda z misijonskimi darovi poganov ne podpiramo, ker so revni, ampak zato, da bi se izpreobrnil, da bi pravega Boga spoznali, da bi rešili ne svojih teles, ampak svoje duše! Misijonar se podaja v misijone, da duše rešuje! Torej zaradi njihovih duš, ne radi siromaštva.

Z Jezusovimi očmi glejmo. Kristus eno dušo ceni bolj kakor svoje življenje in samo smrt na križu. Po-

gubljenje ene duše je nedopovedljivo večja nesreča kakor pa če ves svet propade, njeno uboštvo je večje, kakor pa vsa beda in smrt vseh ljudi na svetu. —

Zato pa tisti, ki pomaga, da bi se rešila duša samo enega pohana, neizrečeno več stori, kakor pa če bi obogatil vse reveže kjerkoli na svetu in vse reveže sploh! —

Pomagati misijonom ni samo DOBRO delo, neizmerno več je: to je BOŽANSKO delo!

Samo tisti se more spotikati nad misijoni, ki gleda in presoja s posvetnimi očmi, ne pa z očmi vere, z Jezusovimi očmi. . .

BOGA SO LAČNI

A. V. — S. P.

Čez milijardo ljudi živi na svetu, ki ne vedo, zakaj žive, odkod so in kam gredo. Pogani so. V temi blodijo, in ni ga, ki bi jim luči prinesel. Ni misijonarjev. . . "Zase si nas ustvaril, o Bog, in nemirno je naše srce, dokler si ne bo odpočilo v Tebi" je govoril sv. Avguštin. Pogani to najbolj čutijo. Obupno blodijo skozi temo v divjih pragozdih poganstva, ven pa ne vedo in ni ga, ki bi jim bil kažipot. Ni misijonarjev. . .

Petdeset milijonov teh nesrečnežev je samo v Bengaliji. Trem milijonom izmed njih naj prinesemo kruha življenja. Poslušajte, kako pretresljivo stegujejo roke za tem kruhom.

Poganski Indijci imajo svete knjige Vede, ki so bile pisane okrog 800 let pr. Kr., njihovi nauki pa, se zdi, so bili izrečeni in so šli od ust do ust že 2000 let pred Kristusom. Teh knjig se še danes zvesto drže. Tam je zapisano: "Kdo je tisti Bog, ki naj mu z daritvami služimo? Ki daje življenje in moč, čigar zapovedim so pokorni vsi drugi bogovi, ki zapoduje dvonožnim in četrtonožnim živalim, po čigar vsemogočnosti so nastale snežne gore, in obstoji neizmerno nebo in zemlja, kateri vzdržuje sonce, na katerega zemlja in nebes upirata svoje oči, na komer sonce počiva, ko v ranen jutru vzhaja. Kdo je ta Bog, da mu z daritvami služimo?"

Kristus nas je prosil, naj jim v njegovem imenu damo odgovor. A oni še danes čakajo. . .

Največji indijski filozof Šankara je začel učiti okrog

800 let po Kristusu. Lep primer je, kako duša more iskati Boga. Pogan je bil, ničesar ni vedel o krščanstvu. Vendar je spoznal, da je samo en Bog, najbolj popolno bitje, neizmeren in neodvisen, sama blaženost, neizpremenljiv. . . Potem pa se je filozof Šankara ozrl na svet in se vprašal, odkod neki ta svet poteka? Takole si je dejal: "Samo tisto je resnično, kar je Bog. Ta svet se zdi, da je, in če je to res, potem je ali Bog ali pa del Boga. Del Boga ne more biti, ker nerazdeljivi Bog nima delov, ker bi del Neizmernega bil neizmeren. . . Bog torej ta svet ni, ker bi s tem izgubil svoja najpopolnejša svojstva. Kaj mi torej preostaja. Ali da tajim Tebe, o Bog, ali pa da žrtvujem svet in rečem, da ga ni, da je ves svet samo sad moje domišljije? Tebe, o Bog, ne morem tajiti; naj pade svet, samo da Ti ostaneš!" —

Človeka oblijejo solze, ko vidi največjega pogankega modrijana, kako žrtvuje najočividnejše, samo da bi mu Bog ostal.

Indijski modrijani so iskali resnico, iskali so Boga, in išče ga še danes vse indijsko poganstvo — — — Kristus nas je prosil in nam je zapovedal, naj tudi druge poučimo, da jih osrečimo. Ti pa čakajo in čakajo, in — obupujejo. . . A mi? —

Molimo torej da se bo število misijonarjev tudi v naši Bengaliji, predvsem v nam dodeljenem misijonskem okrožju, čim prej pomnožilo. Prosite Gospodarja žetve, naj pošlje delavce, ker žetev je velika. . .

MISIJONARJEVI SPOMINI

Anton Vizjak D. J.

"Hej, Drobonat, zapri vrata od kolibe, tale lonec pa v kot postavi, da ga otroci ne bodo razbili, potem lahko greš domov! Čez dva dni bom spet v Bošontiju. Tako reci tistim, ki bi me iskali."

Bosonog, z do kolena zavihanimi hlačami in s podpasanim sivorumenim talarjem sem bil bolj razbojniku kakor pa poštenemu človeku podoben. Samo še debeli tropski klobuk sem pokrtil na glavo, vzela v roke dolgo bambusovo palico, pa hajd čez mlake ob naši kolibi. Tako se oblačim in opremimo ob času tropskega deževja. Mlake so naše steze. Potov ni, ali bolje: so, a šest mesecev pod vodo. Zato pa misijonarji v Bošontiju gazimo, plavamo in plo- vemo, včasih tudi preskakujemo, a hodimo malo.

Čim sem zagazil v vodo, sem se počutil srečnega. Rešil sem se svojega bošontskega usmiljenega Samarijana. Gošdžon mu je ime. Danes je bil prišel, da bi mi povedal "zelo važne stvari"; kajti on za "malenkost" nikoli ne pride. "Oče, vem, da te ladja čaka, in da moraš takoj odpotovati, toda imam neko prevažno stvar. Moja žena se je sprla s sosedo Konjo. Tako dobro ženko imam, čisto nedolžna je in nikomur ne bi. . ." "Kaj ne bi?" se oglasi izza ogla Konja, ki je bila na potu, da bi si pri misijonarju pravice poiskala. . . "Izmetala je name vse grde besede, kar jih je kdaj slišala in znala!" "Saj ji tudi ti nisi dolžna ostala!" jo zavrne jezni Gošdžon. "Ti pa kar tiho bodi in počakaj, da se z očetom misijonarjem sama porazgovorim!" — "Ej, dragi moj Gošo, danes vama ne morem soditi. Ti ju lepo pomiri, saj si pravi mojster v takih rečeh; pomiril si že največje lopove, kaj bi torej teh dveh ne?" — Pohvala je bila Gošdžonu všeč, a da ne bi še enkrat začel, sem hitro stopil nazaj v vodo, pa naprej na pot. Hotel sem, da bi čimprej izginil.

Kajpada! Napol jokajoč, star glas me pokliče nazaj: "Oče, kam pa greš? In nič mi nisi rekel; pa tako silno potrebujem tvoje pomoči." "Kaj bi rada, ali se je spet kaj zgodilo?" "Oče, ti veš, da si naše sonce, ki nas greje; ti si nam knez, ki nam pomaga. Kam bi šli, ko bi tebe ne

bilo? Glej, prihajam, da mi pomagaš. . ." "Prav, prav, Radžmoni, samo hitro povej. . . ladja že čaka. . ." "Oče, ne bi prišla, če bi ne bilo važno. Vem, da te mnogi potrebujejo in da ima polno dela. Toda ti skrbiš za sirote in jaz sem velika sirota, in moji vnuki so sirote brez matere. Tri leta je tega, kar je umrla in zdaj je ni. . . o kako dobra je bila otrokom, kako je skrbela zanje, a zdaj so sami, brez matere in brez očeta. . ." — "Vem, vem, večkrat si mi že povedala. A povej mi, kaj bi zdajle rada." "O nič izrednega, samo malenkost, in ti mi boš ustregel; dober si vse mi boš naredil. Tu imam nekaj denarja, mnogo ga še nikoli nisem imela. Oče otročičev, ki žive pri meni, je daleč in zdaj potrebujem tvoje pomoči. Prišla sem kupiti znamko. Ti mi jo boš prodal in oče teh mojih sirot bo zvedel, da nam ni dobro. . ." "Ali je pismo tako nujno? Ali ne bi mogla počakati do pojutrišnjem, ko se vrnem? Vse je že zaprto in ne vem, če imam sploh še kakšno znamko. Ko se vrnem, ti bom znamko prodal in če je nimam, ti jo bom preskrbel." "O, oče, prosim te, daj mi znamko, gotovo jo imaš! Odpri kolibo in poglej. Daj mi jo, tako nujno jo rabim. Poslali bomo pismo očetu, ki je že dve leti na morju, daleč, daleč. Po tej reki je odšel in se še ni vrnil, pismo ga bo našlo. . ." "Ko je še govorila, sem se obrnil in odšel. Odprl sem kolibo in sem začel iskati znamko. K sreči sem našel še eno. Malo preganjena je bila, pa še porabna. Dal sem jo starki, spet zaprl kolibo in hotel oditi. "Vidiš, da si jo našel! Ni ravno lepa! Ali ni naš morda lepše?" "Zadnja je; če te ne maraš, ti drugo ne morem dati." "Koliko hočeš zanjo?" "Saj veš, da pismenska znamka stane 4 pajse." "Kako pa naj bi jaz to vedela, saj znamik še nikoli nisem kupovala in tudi zdaj je ne bi; a slišala sem, da pismo z znamko vsakega najde. Tudi očeta ho našlo. . . Ali mi je ne bi dal za eno pajso? Glej, kako vsa zvita in tudi stara je že." "Dobro! Daj mi eno pajso, mudi se mi." "Tako, oče, samo malo še počakaj!" Starica začne razvezovati rob oblačila. Dobro je zadržala voz, pa je bilo težko izvleči zahtevano pajso.

Ker ni šlo s prsti, si je pomagala z zobmi. "Veš kaj, Rodžmoni, obdrži še to pajso, moram na pot! Zbogom!" — Obrnem se, a starka brž spet za mano: "Oče, kam vendar greš, ko pa še nisva opravila. Dal si mi znamko, a čemu mi bo znamka brez papirja? Gotovo imaš tudi papirja za pismo; prosim te, daj mi še tega, da bomo lahko odpisali pismo!" Nisem se hotel pričakati, hitro sem odprl kolibo in dal ženi papirja in celo ovitek, za katerega me še prosila ni. Slutil sem, da bi tudi to prišlo na vrsto. "Tako! Zdaj imaš znamko, papir, ovitek, vse zastonj! Zbogom!" — "Oče, kam pa tako brž? Saj veš, da ne znam pisati. Kdo neki mi bo napisal pismo, če ti odideš? Ko sem bila še otrok, nismo bili tako srečni kot so otroci zdaj, ko se lahko pri tebi vsega nauče. Kje naj bi se bila navadila pisati? Daj, oče, napiši pismo očetu teh nesrečnih sirotk; tako so žalostni in nikogar ni, ki bi jih redil in oblačil. . . pismo ga bo na lo. . ." "Prosim te, pusti to pismo za danes. Ko se vrnem, ti ga bom napisal, danes pa res ne morem, saj vidiš, da je že kasno. Dve leti si čakala s pismom, pa boš vendar lahko še dva dni." — "Nikar oče, da bi v žalosti prejkala še dva dni; zdaj takoj piši; vse ti bom rekla, samo daj, napiši." Nič ni pomagalo, zopet sem moral v kočo. "A kaj naj napišem?" "Piši mu, zakaj ga tako dolgo ni, da nam je težko brez njega. . . da nimamo kaj jesti. . . ni obleke. . . otroci jokajo. . . hiša se podira. . .

streha gnije. . . lonci so popokali, novih pa ne moramo kupiti; pes ki si ga imel tako rad, je zelo shujšal, mala Komola hodi po šibje za kuho, pa nič ne najde; trava raste pred hišo, odkar te ni. . . plot trohni in ga ni, ki bi ga popravi, pa tuje krave zahajajo na naše dvorišče. . ." Ko je govorila in na dolgo in široko razkladala, sem glavno napisal in potem rekel: "Zdaj je dosti, vse sem napisal." Ni bila zadovoljna, rada bi bila še mnogo povedala. "To pa drugič". Zganem pismo, zalepim ovitek in vprašam za naslov. Starka me debelo pogleda. Ni me razumela. "Povej mi ime in priimek, na koga naj pismo naslovim!" "Pa, oče, ti vendar veš, kako mu je ime." "Gorui Bonkin, kaj ne?" "Ha! Tako je!" "Kje pa je zdaj?" "Pred dvema letoma je odšel z ladjo iz Sadzele. Potem je nekdo prišel nazaj in je povedal, da je oče odšel na veliko ladjo služiti. Potem je prišel Rao Prem domov in nam je rekel, da mnogo zasluži in da je na velikem morju. Potem nismo nič več zvedeli o njem." "Kam pa naj pošljem pismo, če ne veš, kje je?" "Oče, samo odpošlji ga, saj si mi dal znamko, da jo bova nanj prilepila." "Kaj ti bo znamka in pismo, ko pa naslova ne veš!" "Ko bi vedela, kje je, bi mu ne pošljala pisma; sama bi šla in bi ga poiskala. Ker pa tega ne vem, sem kupila znamko, da ga bo vsaj pismo našlo. . ."

Ni lepše čednosti, kakor je potrpežljivost, pravijo Indijci.

Žrtev ljubezni.

Jan. Oblak.

(Konec.)

NOVA ŽALOST.

Po očetovi smrti je bolehal mati. Dvanajstega oktobra 1839 je pisal Ozanam: "Ni upanja, da bi ozdravela." Upal pa je, da bo zimo še preživela. Toda katastrofa je hitro nastopila: v dveh dneh je umrla. Ozanam je bil pri nji

zadnjo noč. S solzami v očeh sem šepetal dobri materi besede tolažbe ter obujal z njo vero, upanje in ljubezen, kakor me je nekdanj sama učila, ko sem bil še majhen dečko. Edino delo mi daje nekoliko polajšave.

VOLITEV STANU IN NOV POKLIC.

Po materini smrti Ozanam ni mogel več prenašati boleste osamelosti. Prosil je Boga za razsvetljenje in se posvetoval s prijateljem Abbe Noirot-om. Ta mu je rekel: "Oženite se, moj dragi, oženite se, za redovni stan niste poklicani." Z zaupanjem v božjo previdnost se je odločil, da vstopi v zakonski stan.

Rektor Akademije v Lyonu je imel hčerko, skrbno

vzgojeno v družini. Njena mati je bila verna, pobožna in tudi v gospodarstvu in gospodinjstvu umna žena. Hčerka ni bila samo zato vzgojena, da bi dopadala, temveč je morala pri vsakem delu doma pomagati. Prijatelj Noirot je posredoval in dvajsettretjega junija 1843 je bila poroka.

Med tem se na pariški univerzi podvrigel izpitu in postal tam profesor nemške srednjeveške književnosti.

REVOLUCIJA.

Baš v letu, ko je v Parizu besnela februarjska revolucija, 1848, je izdal prvo številko časopisa društva sv. Vincencija. V njem piše: "Nikdar ni bilo tako treba kakor danes, da se posvetimo službi siromašnih. Pogum in zaupanje v Boga, to je naša prva beseda."

Junija je zopet divjala revolucija. Tudi Ozanam je moral služiti v narodni gardi. Takrat je nadškof Affre, ki

je hotel delavcem oznaniti mir, padel na bastilji. Ozanam pripoveduje: "Stal sem prav poleg nadškofa, in moral sem pred tem mučenikom nesti zastavo."

Odločno pa je odklanjal vsako politiziranje v društvu sv. Vincencija. "Kdor vstopi v našo mirno konferenco, mora svojo politično strast pustiti pred durmi!"

KUGA.

Leta 1849 je izbruhnila v Parizu kuga. Ozanam je organiziral pomožne odbore. Nad sto članov se je ponudilo za prostovoljno službo pri bolnikih. On sam pripoveduje, da je rešil čez dva tisoč bolnih. Umirajočim je pri-

pomogel k sv. zakramentom. In kaj je Ozanam pri tem osebno izvršil, to je malokdo zvedel, kajti on je o takih stvareh molčal.

V ANGLIJI.

Do Anglije Ozanam ni imel simpatije, a kot profesor literature je hotel poznati domovino Shakespeare-jevo. Še več pa mu je bilo za to, da razširi svoje delo ljubezni. Z nekim članom društva sv. Vincencija je obiskal kraje največje revščine in videl, kakršna je bila morda samo v Lon-

donu. "Videl sem sobico s postransko izbico, kjer je stanovalo štirinajst ljudi. Videl sem podzemeljsko stanovanje, kjer sta bivali dve družini, broječe devet oseb, a bile so tam samo tri postelje."

BOLEZEN IN SMRT.

Trpel je na ledvicah. K temu se je pridružilo še vnetje prsne mreže. Bolan, že od mladosti nagnjen k melanholiji, se je vdal neizmerni žalosti. Ko pa se mu je stanje le malo zboljšalo, je trpel vsled boleznega nepokoja, ki ga je gnal k potovanju in mrzlični delavnosti.

Potoval je z ženo v Italijo. V Livornu je imel še predavanje za brate sv. Vincencija. Potem se mu je stanje tako poslabšalo, da je moral leči.

Poslednjic je preživel cvetoči mesec majnik na toplem soncu italijanskem. Zapisal je: "Nismo dovolj hvaležni za božje dobrote. Naše življenje je zvezano s tenkimi nitkami; mislim na navdihe, da naj obiščem svoje bolnike prav tak dan, ko sem bil potr: kadar sem videl tujo bol, sem pozabil na svojo lastno."

Njegovi bratje, zdravnik in duhovnik so prišli za njim. Ljudje iz okolice so prinašale "svetemu tujcu" cvetice in sadje. Petnajstega avgusta je hotel še enkrat v cerkev, "in njegova zadnja pot v cerkev je bila na praznik vnebovzetja Device Marije."

Starček župnik je bil sam bolan. Ko pa je slišal, da gre Ozanam v cerkev, je zaklical: "Pomagajte mi! Nihče drug mu ne sme podeliti sv. obhajila."

Zadnjega avgusta je zapustil Italijo. Na pragu sobice se je obrnil, snel klobuk in rekel: "Gospod Bog, zahvalim Te za vse bolesti, s katerimi si me v tem mestu blagoslovil. Sprejmi jih kot pravno daritev za moje grehe."

Na ladji, ki ga je vozila v domovino, je sprejemal še obiske duhovnika in prijateljev. Po viharji noči so pristali v Basti-ju. V Marseille-u so ga pričakovali sorodniki.

Duhovnik ga je prišel potolažiti. "O", je odvrnil Ozanam, "čemu bi se bal Boga? Saj ga tako zelo ljubim!"

Osmeja septembra 1857 ob sedmih zvečer je odprl oči. Dvignil roki k nebu in zaklical z močnim glasom: "Moj Bog, moj Bog, imej usmiljenje z menoj!" To so bile njegove poslednje besede.

Globok mir je razžaril obličje umrlega. Pogled nanj je žalujoče potolažil in jih napolnil s hrepenenjem po tisti slavi, ki se je veselil prijatelj božji v deželi večne ljubezni.

CERKVENO LETO V DRUŽINI.

Advent. "Otroci, jaslice bomo delali!" O, to je vesela novica! S kakim veseljem delajo otroci. Eden lepi, drugi slika, tretji izrezava; s tako vnmom delajo, da jih mora mama nocoj goniti spat. "Saj je že jutri tudi en dan." A "Betlehem", hlevček in jaslice so že postavljene. Samo jaslice so še prazne. Otroci, kaj naj napravimo, da Jezusček ne bo ležal na tako trdem? Nekaj vam povem: Vselej, ko kaj dobrega storite, ko se za kako dobro stvar žrtvujete, ko same sebe premagate, smete eno steldo slame položiti v jaslice. Čim več dobrega storite iz ljubezni do Jezusčka, tim mekejši bodo jaslice potlane zanj. To je tekmovanje med mladim drobižem! Na predbožični dan se posti in hrepeneče čaka svetega večera. Potem sledi domača pobožnost pri jaslicah, ki jih ožarja nešteto lučk in lučic. Družina moli k Jezusčku, mu peva božične pesmi, ljubko božje Dete pa vse, vse blagoslavlja.

God nedolžnih otročičev, spominja otroke, kako hvaležni morajo biti Bogu, da jim je dal dobre krščanske starše; svojo hvaležnost pokažejo otroci v dejanju. V cerkev gredo, k sv. maši in darujejo, kar so si prihranili za poganške otroke, za zamorčke, ki niso tako srečni, da bi jim krščanska ljubezen misijonskih sester nadomestila materinsko ljubezen.

Novo leto. Otroci voščijo staršem vse dobro in obljubijo, da bodo pridno in ubogljivi skozi vse leto.

Sv. Trije Kralji. V cerkvi se blagoslavlja voda in kre- da. Previdno prineso otroci blagoslovljeno vodo domov, nalijejo jo v posodico, v kropivček ob vratih in nad posteljo. Ah, blagoslovljena voda! Kolikega pomena je za družino! Ko odhajamo z doma, ko se vračamo, ko legamo k počitku in vstajamo, se vsikdar poškopimo, da bi bili vsi naši nameni čisti in blagoslovljeni. Mati blagoslavlja, kropi s to vodo otroka. In ko je otrok odšel v daljni, nevarni svet, glej materina ljubezen mu pošilja dan na dan blagoslov s posvečeno vodo.

Svečnica. Na svečnico smo dali blagosloviti dve sveči. Svetili bosta, kadar bo ta ali oni iz naše družine zbolel in bo prišel duhovnik, da ga sprevidi s sv. zakramenti za umirajoče. Eno od njih drži potem umirajoči v roki. Njemu in nam kliče mrtvaška sveča v spomin, da smrt ne ugaše luči našega življenja, marveč nam odpre vrata k večni luči.

Posvečena sveča je tudi šola družinskih čednosti. Njen plamen sveti in greje. Sveča se použiva v naši službi. Vse nam daje, ničesar ne obdrži zase. Pojdi in stori tudi ti podobno. — Do take nesebične, požrtvovalne ljubezni vodi trnjeva pot, človek mora najprej odnreti vsemu, kar je smrtnega, da postane zmožen take in tolike ljubezni. Ta-

kega odmiranja nas uči sv. Cerkev na pepelnico sredo s tem, da nam dela na čelu križ s pepelom ter nam kliče: "Spominjaj se, o človek, da si prah, in da se povrneš v prah."

Post. Kaka blagodejna sprememba v družinskem življenju! Prenehalo je bučno predpustno veseljačenje, misel, duh je zbran, vadimo se v žrtvovanju, v samoodpovedi, v zatajevanju. Zvečer moli vsa družina žalostni rožni venec. Vendar tudi ta doba ni doba same žalosti; že četrto nedeljo v postu slišimo veseli vzpodbujajoči: Laetare, raduj se! In s kako radostjo iščejo dečki za cvetno nedeljo mačic, šib in vejic, ki so pognale prve popke, da jih povežejo v butarice, v presmece, in ponesejo v cerkev k blagoslovu.

Veliki teden. Na veliki četrtek gredo vsi k oni duhovni gostiji velike družine, cerkve, ki jo je pripravil naš krvni brat Kristus s tem, da je daroval svoje življenje za nas: "Večje ljubezni nima nihče". Na velik petek žalujemo kakor da nam je nekdo od naših umrl. Na veliko soboto se pripravljamo na slovesnost vstajenja.

Velika noč. V hiši je vse lepo osnaženo, vse se blišči. Novo življenje, radost, veselje je zavladalo tudi v družini.

Majnik. Mesec nebeske Matere. Otroci kinčajo na domačem oltarčku podobo ali kip majniške Kraljice, molijo in pejejo sleherni dan pri njej; vzpodbujeni vsled ljubezni do nebeske Matere se še z večjo ljubeznijo in hvaležnostjo oklepajo zemeljske matere.

Telovo. Kristus gre v slavnostnem sprevodu tudi mimo našega doma! Kar imamo najlepšega, najkrasnejšega, to damo, to žrtvujemo, da mu izkažemo svojo ljubezen in češčenje.

Avgust. Mesec angelov varihov. Tudi ti spadajo k naši družini. Kako smo jim hvaležni za njihovo tiho, nesebično delo za nas. Ljubimo jih in posvečujemo jim družinsko večerno pobožnost.

Oktober. Sv. rožni venec je po vsej pravici priljubljen družinska pobožnost. Sv. družina, njene radosti, njene bolečine in kreposti se nam predočujejo v nji v premišljevanje in posnemanje.

Spomin vernih duš. Nevidna vez ljubezni nas spaja z našimi dragimi rajnimi, da jim okrasimo grobove s cvetjem in svečami; to je samo vidno znamenje naše goreče ljubezni do njih. Cerkev pa nam kaže ta dan še učinkovitejši način združenja z njimi. V sv. obhajilu se združujemo s Kristusom, ki je edino veselje in hrepenenje duš v vica. Na vernih duš dan nam cerkev odpira bogate zaklade odpustkov in nas pozivlja: Pokažite jim, da vaša ljubezen do njih traja tudi še po smrti.

Na pomoč našim dijakom!

Ne preostaja mi nič drugega ko javno zaklicati: Na pomoč!

Naš komisarijat je ta zadnja leta sprejel večje število dijakov, dobrih in pridnih dečkov, da bi se v njegovi oskrbi pripravljali na vzvišeni duhovniški poklic.

Šola stane, to veste vsi. Plačevati so imeli za te dijake deloma starši, deloma komisarijat sam s pomočjo svojih dobrotnikov.

Je šlo, hvala Bogu — dokler je šlo! In še gre pri nekaterih, hvala Bogu! Žal — pri mnogih ne gre več —

Ali so starši obubožali, ko ni dela, ali je obubožal komisarijat, ko ni več dobrotnikov — ali pa oboje!

Ali ni škoda, tem dobrim dečkom odpovedati nadaljnji sprejem in jih — poslati domov?!

Jaz vem, da so še med naročniki našega lista in med našimi prijatelji taki, ki bi mogli te dijake rešiti.

Poznam zakonske pare, ki nimajo lastnih otrok, imajo pa zaslužek in niso brez premoženja.

Poznam samske, ki nimajo za nikogar skrbeti, pa imajo sredstva, da bi lahko skrbeli.

Ali bi se ne našlo med takimi nekaj blagih duš, ki bi hotele postati tem bodočim našim novomašnikom duhovni očetje, duhovne matere?!

Ali bi ne bilo lepo, če bi o priliki nove maše taki lahko dejali: to je naš, to je moj novomašnik?

Če je kdo, ki ga bo ganil ta oklic, naj bo tako prijazen in naj piše na naslov:

VERY REV. BERNARD AMBROZIČ, O.F.M.
Commissary Provincial

Box 841 Decker Avenue,

JOHNSTOWN, PA.

VESELO OZNANILO.

Še je ostalo nekaj pristnega lemontskega medu od jesenske zetje. Tem potom oznanimo vsem, ki si žele lemontskega medu, naj se takoj javijo Patru Johnu v Lemontu, P. O. 608. Med, kakor veste sami, je eno najboljših domačih zdravil. Naj bo za prehlajenje ali druge nerednosti človeškega organizma in telesa. Najstarejše zdravilo je, kar jih pozna svet, pa tudi najboljšo. Stavim, da je Father John zato tako zdrav in vedre volje, pri svojih 64 letih je še vedno živahen, kakor da bi bil v tridesetih, stavim, da je to zato, ker Father John tudi sam rad uživa čebelin sad.

Phone Canal 7172-3

PARK VIEW WET WASH LAUNDRY CO.

FRANK GRILL

1727-31 WEST 21st STREET, CHICAGO, ILL.

JOSEPH PERKO

2101 WEST 22nd STREET, CHICAGO, ILL.

SLOVENSKA TRGOVINA S ČEVLJI

Najboljše blago. — Čevlji za vso družino.

Za pohištvo in pogrebe

Tisti, ki ste v Clevelandu in okolici, in ki pridete v Cleveland, se lahko v vašo lastno korist poslužite pohištva iz naše prodajalne. Pir nas je pohištvo kar najbolj zanesljivo in vredno zanj danega denarja.

Glavno prodajalno imamo na

6019 St. Clair Avenue,

podružnica pa je na

15303 WATERLOO RD., CLEVELAND, OHIO

Tudi tisti, ki se obrnejo na nas za pogrebno opravila, dobijo za manjše izdatke boljše postrežbo.

A. GRDINA & SONS

Za vsa podjetja velja glavni telefon

Henderson 2088

Jos. Gregorich,
pisatelj knjige.

Baragova knjiga

Eden naših rojakov-izseljencev, navdušen delavec za Barago, ki že dve leti navdušuje mlade naše za Baragovo stvar, je spisal življenjepisno knjigo o našem vrlem apostolu in predhodniku. -- Od prve strani do zadnje je knjiga polna lepih besed in lepih dokazov o Baragovi svetosti in neumornem delovanju za zveličanje duš. Tako zanimiva knjiga ne sme mimo nas neopažena. Kdorkoli jo je bral, jo je pohvalil, ocenjevalci, ki so pregledali knjigo med natisom, so vračali rokopise z najlepšim priporočilom.

